

12 RÖPIRAT.

Budapest 1884. április 15.

IV. évfolyam

VII. füzet.

Az országos antisemita-párt választási manifesztuma.

Magyarország választó polgáraihoz!

Közeledvén az általános képviselőválasztások ideje, az országos antisemita-párt is sorakozásra hívja fel az elvbarátokat.

A pártszövetkezet (koalíció) útján múlt évi október hónapban megalakult országos antisemita párt, programjában célul tűzte ki a zsidóhatalom megtörését és a zsidó befolyás ellensúlyozását a politikai, társadalmi s közgazdasági téren, nevezetesen a sajtó, a pénz- és hitelügy, a kereskedelem s közlekedésügy, az ipar s a földbirtokviszonyok terén. Ezen alapelvűből kifolyólag az antisemita-párt sürgeti mindazon intézmények létesítését s támogatja mindazon törvényes mozgalmakat, melyek a most kitűzött cél megvalósítására alkalmasak.

E kitűzött cél elérésére szolgáló eszközök fölött – a melyeknek néhány a pártprogramban részletezve is van, – eltérhetnek ugyan a vélemények; de minden antisemita-párti egyetért abban, hogy ezen eszközök csak törvényes eszközök lehetnek, s hogy a párt, céljainak megvalósítását csak alkotmányos és törvényes utón akarja elérni.

S ugyanazért mint alkotmányos és szabad állam polgárai megkövetelhetjük s meg is követeljük az alkotmányos magyar kormánytól azt, hogy az antisemita-párt törvényes eszközökkel folytatott választási agitációja elé alkotmány- és törvényellenes akadályokat ne gördítsen.

A keresztény-magyar nép minden osztálya velünk érez; mi kifejezői vagyunk a nemzet hamisítlan közvéleményének a zsidókérdésben, a mely a magyar nemzet egyik elsőrangú létkérdése: a kormány tehát és közegei tartózkodjanak a nemzet közvéleményének törvényes nyilvánulását hatalmi esz-

közökkel elfojtani, s az antisemita választókat, alkotmányadta joguk gyakorlatában akadályozni.

Mi antisemiták, letéteményesei vagyunk azon politikának, a melyet őseink a zsidósággal szemben egy ezredéven át követtek, a mely politika egy ezredéven át a magyar közjog és magánjog kiegészítő részét képezte, s a mely ezredéves bölcs politika ellenében az emanczipáció behozatala óta lefolyt 17 rövid évnek balul kiütött szomorú tapasztalatai ha valamit bizonyítanak: úgy az nem más, mint az antisemita-párt álláspontjának helyessége és megtámadhatlansága.

Az antisemita pártszövetkezet szükségszerű folyamánya volt a többi országos pártkörök azon eljárásának, a melylyel ezek az antisemitizmust saját kebelükből száműzték, s valamennyien zsidóbarát politikát követnek nemcsak, de sőt az antisemitizmus ellen tényleges szövetkezetben (koalicióban) egyesülnek is.

Mi tehát a minden pártbeli zsidók és zsidóbarátok szövetkezetével szemben az antisemita pártszövetkezetet szerveztük.

S épen ezért pártszövetkezetünk felöleli a valamennyi fennálló országos politikai párthoz tartozó antisemita elemeket.

Éhez képest az antisemita pártnak szintúgy lesznek függetlenségi antisemita képviselőjelöltjei, mint a közjogi kiegyezés alapján álló képviselőjelöltjei, a kik a zsidókérdésen kívül álló egyéb politikai kérdésekben illető politikai pártjuk elveit követik.

Mindazon választó polgárokat tehát,

a kik a hazát a szégyenletes zsidó uralomtól megszabadítani akarják,

a kik a ker.-magyar társadalmat a zsidóság által anyagilag és erkölcsileg való tönkrejuttatástól megóvni akarják,

s a kik nem akarják, hogy Magyarország a zsidóság által megbuktatott Lengyelország sorsára jusson:

mindazon választó-polgárokat felhívjuk, hogy a közelgő képviselőválasztásoknál csak határozott, nyílt antisemitapárti képviselőjelöltekre adják szavazatukat.

Kelt az országos antisemita-párt központi végrehajtó bizottságának Budapesten, 1884. márczius 18-án tartott üléséből.

Istóczy Győző, Ónody Géza, Ráth Ferencz, Simonyi Iván,

Széll György, Vadnay Andor,

központi végrehajtó bizottsági tagok.

V i d é k i b i z o t t s á g i t a g o k :

Báró *Andreánszky* Gábor, *Chernél* Gyula földbirtokos, báró *Dnhi* György, ifj. gróf *Festetics* Pál, *Inkey* Sándor cs. k. kamarás, gróf *Klebensberg* Zdenko, Dr. *Ladányi* György, *Margitay* Gyula földbirtokos, *Molnár* Zsigmond földbirtokos, Dr. *Nendtvich* Károly kir. tanácsos, *Okolicsányi* György földbirtokos, *Petrovay* Ádám földbirtokos, *Galsai Polgár* József, *Probszt* Dénes plébános, *Rathman* Boldizsár r. kath. áldozár, *Szitár* Dénes ügyvéd, *Tamássy* József földbirtokos, id. *Zaary* József ügyvéd, *Zimándy* Ignác plébános.

יְהִי אוֹר

Jehi or! - Legyen világosság!

XV.

A Talmud elvei a gyakorlatban.

Furcsán hangzik a magyar országos politikai pártok egyikének ama férfiatlan követelése, hogy a zsidók adják elő tanait és hitelveiket ma, 17 évi emancipáció után, midőn ezt követelni még az emancipálók részéről is gyermekes dolog Jett volna. A zsidóság vallási testület volt már akkor is, midőn a mai európai nemzetek még csak bábok sem voltak; sőt az egész kereszténység és mohamedánság lételét is a zsidó hitelveknek köszöni: hogyan lehet ma ily gyermeteg követeléssel előállni? – Föltéve azonban, hogy a zsidók figyelembe vennék a néhány, nemsokára úgy is megbukó képviselő követelését, relatív igazsággal és relatív hazugsággal felelnének. Megmondottuk mi már annak idejében, hogy a zsidóságnak három vallása van; az egyik a mosaizmus, ezt használják köpenyül, ennek egy részét tartalmazzák kátéik; a másik a racionalizmus, mely a közéletben szerepel; a harmadik a talmudizmus, és ez az ő valódi, maguk között dívó vallásuk. Ha már most a zsidó a fön-
tebbi kérdésre válaszolni akar: beküld az illető theologizáló uraknak egy 10-15 krajczáros katechismust, és ezzel meg van oldva az egész fontos kérdés.

A zsidókat ez oldalról megkerülni ravaszságuk miatt lehetetlen. Takargatják vallási és erkölcsi gyöngé oldalukat az agyafürtség minden nemével, ami annál inkább sikerül, minél összetartóbbak és minél értetlenebb nyelvük. Az igaz, hogy van mit takargatniuk; mert éppen azon körülmény, hogy ma országuk, társadalmuk, fejedelmük és ennek következtében igazi vallásuk nincs – lévén a mosaizmus egyenesen Palastinához csatolva, – mai hármass vallásuk tulajdonképen vergődés, czéltalan tévelygés, babonaság, az egészet összevéve pedig *hitetlenség*. – Ők ezt ugyan be sohasem fogják vallani, mert hisz megrögzött konokságuk, képtelen megátalkodottságuk lelkiületükben egyáltalán semmi jónak helyet nem hagy. Amde azért a műveltebb zsidók végtelen keserűséggel érzik hazátlan és hitetlen voltak egész átkát; tagadnak ugyan

mindent, de szívük vérzik, midőn e szemrehányásokat olvassák. Hallgatnak, a düh és a tehetetlenség keservének elfojtása mellett, még ha könynyeikbe kerül is a hallgatás. Gazdagság, fény, rang előttük semmi, ha eszükbe jut sorsuk. Számptalan gazdag zsidó vándorol Palástinába a nélkül, hogy a világ tudná; olykor „tudományos expeditió” vagy „jótekonyság” örve alatt, legtöbbször azonban titokban, hogy Jeruzsálem omladozó, kormos falainál 50 kr. díj mellett (ennyit kell fizetniök a fal tulajdonosának) keseregjenek őseik letúnt, megbukott dicsősege fölött. – Mert tudni való, hogy a zsidónál senki sem érzékenyebb, senki sem lelkesülőbb, ha őt közölről érdeklő dologról van szó. Ha ma jelennék meg egy keleti zsidó Bécsben, aki némi jeleit adná Messiás voltának: Rothschild volna az első, aki örömittasan borulna lábai elé, mint értéktelen kavicsot öntvén ki millióit, hogy kincsei árán szerezzen üdvöt népének és magának. Láta már a világ e jelenetet Szabataj Czvi ál-messiás idejében mintegy 200 év előtt.

Tudjuk, hogy a zsidóság sohasem volt valami erkölcsös nép. Egész, történelmük csupa bűn-jegyzék: vallási türelmetlenség, fajgyűlölet és ezekből eredő nagymérvű gyilkosságok és mézárások; házasságtörések, vérfertőzés, bálványozás, árulás stb., azon történelmi események, melyek emlékéit könyveik megőrzék. Szétszóratásuk talán összetartóbbá tette őket, erkölcsüket azonban jobbra nem változtató. Nem is lehet a hitetlenség és hazátlanság erkölcsöknek melegágya. Egy ily kőza nép nem is tudhatja, mi a hűség, a hazafiság, szótartás, eskü stb.; mindezt az ő külön érdekei szempontjából itéli és mérlegeli meg. Az ő Talmudbeli Jehovája vele költözködik; vele van száműzetésben(!), vele sír és rimánkodik Jeruzsálem és a templom feldúlta fölött; sőt ami több Jehova az ő rokonuk. Ugyanez a Jehova tanulja a törvényt mint ők; a Jehova vitatkozik mint ők. Innét már csak egy lépés van lefelé és ezt a lépést is megteszik a zsidók Jehovájukkal együtt: mert ugyan miért ne lenne a Jehova is hazug mint ők maguk? – miért ne engedné meg a Jehova a hizelgést, miért ne a „szavak megváltoztatását”, mikor tényleg maga is megváltoztatta szavait nem egyszer? Eme hitetlenségből keletkezik bűneik egész posványa, melyből a zsidók kigázolhatni soha többé nem fognak. Két ilyen fertőn át vezettük már az olvasókat, ideje most, hogy a harmadikba gázoljunk bele, mely a következőkből áll:

A hamis eskü, esküszegés, hitszegés, hűtlenség, árulás és hasonfélék.

Általános ismert tény, hogy zsidót semminemű esküvel, fogadalommal, ígérettel, becsületszóval lekötni nem lehet. Voltak idők, midőn a hatóságok is belátták e szomorú valót és úgy intézkedének, hogy valahányszor zsidót kellett esketniök, az illető zsidó rabbinusát rendelték, elő a thórával, ez olvasott elő különös eskümintát és a zsidó egy szőnyegen állva, fedett fővel עַי הַיָּמִים = écz hekhájimra (= az élet-fája, a thóra-tekercs beüzüstözött fanyele) tett kézzel ismótlé. Kezdetben ez látszék a legbiztosabb módnak a hatóságok előtt; azonban, hogy célhoz ez sem vezetett, azt elég alkalmuk volt a tapasztalatból megtanulhatni. Eskünek ugyanis csak ott lehet helye, a hol él az egy igaz Istenben való hit, ahol Istent nem tartják nemzeti, részrehajló zsidó-istennek, hanem változhatlan örök lénynek, az igazság alkotójának és föntartójának stb. Hogy a zsidók fogalma az ő Jehovájukról nem ilyen, azt már láttuk; mindemellett nagyon czélszerűnek véljük a Talmud egy, éppen e dolgot

elmesélve: „ . . . így szólítja meg őt (t. i. Akhiva r. Mirjamot): „Leányom, különös isteni gondviselés akarta úgy, hogy férjed éppen most nincs itthon; én tehát az egek istenére esketlek, valld meg őszintén, mi minden ügyeid és viszonyaid vannak most és voltak valaha? Ha ez nekem őszintén megmondod, neked örök életet ígérek (túlvilágon, t. i. örök boldogságot)! Felel neki a nő: **השבע נא לי בשם ה': וישבע רבי עקיבא** = **בפני ומבטל בלבנו**: Hissóva nó li be-sém Adonój! Vajjissába rabbi Akiva be-pif umvattél b'libbau. Magy.: Esküdjél hát meg nekem a Jehova nevére! És megesküvék Akiva rabbi *szájjal*, (azonban rögtön) megsemmisítette szívében.”

Undok kárörömmel beszélnek el a rabbinusok e mesét, példát adván a zsidósnak, hogy olyan lényen szemben, mint a minőtők Mirjam alatt itt értenek, egy zsidó hamisan is esküdhetik. Hogyan is kötelezhetné le magát zsidó egy silány keresztény, vagy bármely nem-zsidó irányában? – Ha a zsidó bajban van, és hazugság és hamis eskü által magán valamiképp segíthet, egy pillanatnyi lelkiismeret-furdalást sem érez: megesküszik ő a hányszor csak haszna van belőle 5 legroszabbpedig e dologban az, hogy az államhatalom, a politikai hatóság e rút-erkölcstelenséggel szemben mitsem tehet. Világos példája ennek a nyír-egyházi pör. Biztos lehet arról minden olvasó, hogy ott hamis esküvések voltak, és a bíróság, ámbár kétségtelenül meg volt erről győződve, kötött kezekkel vön vallomásaikról tudomást, s így az egész pör elveszett. Csodálatos ez eseménynél, hogy midőn a gyilkos zsidó önmagától bevallá tettét, e mellett senki sem insztaít, sőt végig hallgatták az egész komédiát a hamis esküvel együtt. Sőt a hazugság, tettetés és hamis eskü annyira leköté a közönséget, hogy csak nem is kutatták, kinek a leánya volt a Solymossy Eszter ruháiba öltöztetett zsidó szabad-személy? Pedig ha ezt kikutatják vala, nagyon könnyen érheti vala a bámuló közönséget az a meglepetés, hogy Eszter tetemét az illető zsidó szabad-személy sirjában lelik vala. – Jó lesz, ha az érdeklött felek körültekintenek ez irányban!

ez otromba könyv – hogy a gyermek Jesúa pajtásaival játszván, lapdája legurult egy völgybe. Efölött annyira dühbe jött Jesúa, hogy főveget a földhöz vágta és sirt. Pajtásai inték, hogy keresse föl a lapdát és hogy főveget tegye fejére, mert nem illik hajadon fővel lenni. Jesúa felelé: Mózsés ezt nem parancsolta, hanem csak a bölcsék rendeletéből van szokásban, ezek tanai pedig semmi alappal sem bírnak. – Eliezer, Jehosúa és Akiva rabbik az akademia aijtában ülve, Jesúa szavait meghallák. Erre Eliezer így szól: „Quia pudorem hic adeo omnem profanas, probabile fit *ipsum menstruatæ filium esse*; R. Jehosúa filius L. aiebat: *scorti eum filium esse*; E. Akiva concliciebat, *spurium eum esse, turpitudinisque utriusque reum merito peragi* Ekkor kiléptek az akademiából, és Akiva rabbi kérdé Jesuát, hogy mely városból való? Felelé-neki Jesúa: Názáretből való vagyok; apám neve Meczarija, anyámé pedig Karkbath. Megjegyzendő, hogy a mese elején e nőt Mirjamnak (Mária) nevezi. Akiva rabbi fölkeresi őt, hogy megtudja a valót, és ekkor esketi őt, és ekkor esküszik ő meg hamisan, mire a nő így szól: „Mirjam ego sum soror Sim'onis Hakkalfusz, uxor Papi, «aufugi veró cum Josepho Pandira, et procreavit ille ex me liberos spurios Bethlehæmæ (Bészlékhem = kenyér-ház,) etc.” – Egy másik kiadásban még sokkal rondább dolgokat mondát vele. – Már szó ami szó, hiszen szabad vallás és bölcsészet fölött vitatkozni az embernek, ez jól van. A keresztények is írának Mohamedről, Zoroaszterről, Konfucseről stb., nekik vagy másnak nem tetszhető dolgokat; az illetet, a tisztességet, melylyel az író maga iránt is tartozik, egyáltalán nem lépik át. Hanem az, amit a zsidók, itt írának Jézusról, kit elvégre is az egész művelt emberiség részint mint Istent imád, részint mint bölcsét tisztel, az oly ocsmány, oly gyalázatos valami, hogy az ember vére fellázad tőle. Mit gondol a ker. nemzet: nem lehetne ezen segíteni?

Sehol sincs oly tág mezeje a zsidóságnak hamis esküre, mint a törvénszékek előtt és a kereskedelemben. Már sokaknak feltűnt Magyarországon, hogy a váltópörök, csődök, birtokátvitel stb. körül való pörös-ködések körülbelül 75%-ában zsidók a panaszlók. Hány ezer váltót, kötelezvényt kényszerülnek a bevádoltak kétszer megfizetni! Hány esetben csinálnak a zsidók zérusból 9-est, 100-ból 1000-et, vagy 109-et! – pedig az ily csalás már hitszegés; mert az iromány, legalább itt nálunk – egyenlő értelmű az esküvel. Ama váltópörök nagyrésze hamis eskün alapszik. Hallgasd meg a zsidót, midőn szegény, könnyenhívó napszámokkal, földművelőkkel alkudozik: csak úgy ömlik ki száján a hamis eskü. Magam hallottam, mikor zsidó egy végben esküvék Istenre (magában a pogányok istenét értvén), Krisztusra, Máriára, szentségekre és minden szentekre; esküvék t. i. oly dolgokra, melyekben ő nem hisz, de a tudatlan népek mégis imponál. – Ismertem Magyarországon zsidókat, akik pénzért bármely perczen képesek voltak hamis tanúságra (úgy mint Nyíregyházán); magukra vállaltak törvénytelen apaságot, szóval bármely ocsmány hitszegést, hamis esküt, föltéve ha az érdekelt fél megfizetett érte. E minőségük teszi őket a legravaszabb proxenétákká, kerítőkké, csempészekké, dugarusokká, hamispénz-gyártókká, bankjegy-hamisítókká, sikkasztókká. Bámulni való dolog, hogy az állam – ámbár a zsidók hűtlensége, megbízhatatlansága általánosan ismert dolog,*) mintha csak még volna általuk bővölve, nem szűnik meg zsidókra ruházni bizalmi állásokat. Nem valók a zsidók oly állásokra, ahol őket csupán eskü köti, nem pedig a fejével játszás veszedelme, mivel a hivatalos eskü az ő lelkiismeretüket nem köti le. Örült az, aki macskára bizza a hájat; örült az, aki zsidót választ meg bírónak, pénztárnokká, ellenőrré, esküdtté, orvossá vagy bármely felügyelővé. Nem lehet a zsidó bíró, nem tanú, nem ügyvéd, nem vasúti, táviró, jegyző, posta-hivatalnok, egy szóval, sehol és semmi állást el ne foglaljon, ahol egyszerű eskü kötelezi őt a hűségére. A *12 Röpirat* olvasói kétségkívül igen gyakran tapasztalhatták, hogy füzeteik el-eltűnnek és nem győzik reklamálni. Oka ennek az „eltűnésnek” a postahivataloknál alkalmazott zsidóság, mely hivatalos esküjét mibe sem veszi, mihelyt az ismert szürke füzetekről van szó, melyek megannyi szálkák minden zsidó szemben.

Esküről, felelősségről, bizalomról lévén szó, ide illőnek vélem az összes magyar nép figyelmét különösen fölhívni e tárgyra főleg most, midőn éppen a józan polgárság kezében van saját sorsa, hogy t. i. eldöntse a kérdést, vajjon megmaradjon-e a mai zsidós világ, vajjon zsidók dictáljanak-e törvényt Magyarországon, zsidóknak fizesse-e oda keresményét a szegény ember? – vagy hogy tiszta magyar emberek legyenek az urak, a szegény ember keresménye a magáé legyen, a zsidó pedig maradjon a füttyülő és rongyszedés mellett? – Közeledik a követválasztás. A zsidók és a zsidók pajtásai, akik ma uraskodnak, bejárják majd

*) Ezért mondja népünk: „zsidó,” vagy: „czigány” = hamis esküvő; vagy: „Megesküszik a zsidó egy vöröshagymáért,” stb. A néphumor még e dalocskában is élénken jellemzi a zsidóságot:

Úgy ég a tűz ha lobog,
Úgy élek én ha lopok:
Ha nem lopok cserélek,
Még sem igazán élek.

a falvakat, azt papolják hogy a zsidó is polgártársunk, azt is szeretnünk kell; hogy a szabadság csak úgy teljes, ha a zsidó is olyan szabad mint más, stb. Az értelmes polgár ebből már jól tudhatja, hogy hányat ütött az óra! Ilyet prédikáló embernek, bár milyen nagy úr legyen is, nem kell hinni. A választó polgár erre azt felelje, hogy ő mind e szép dologgal nem törődik; neki „Istóczy-párti” kell követül; ő csak arra voksol, aki a zsidó pióczát segíti levenni a szegény ember nyakáról. Ha itatnak, etetnek, a becsületes polgár ember ezt felelje: „Nekem nem kell a zsidónak se teste se lelke; én nem szorulok az ő hamis borára; de én nem adom a voksomat zsidó nagyságos úrra, se pedig arra aki a zsidót pártolja.”

Gondolja csak el a magyar polgár ezt e: Az országgyűlésen van valami 412 követ; ezek több pártokra tartoznak, de kevés kivétellel mind pártolják a zsidót. Meg lehet ám ezt fordítani most! Hogyan? Ugy, hogy – teszem azt egy-egy faluban – összejönnek az emberek és megbeszélik maguk között, hogy nekik se zsidó, se zsidó-párt nem kell; csak olyan úrra fognak voksolni mind közönségesen, akinek szintén nem kell zsidó és aki megfogadja, hogy ő „Istóczy pártjához” tartozik. Ha már most 200 ilyen kerületben mind így tesznek az emberek: megbukik a zsidó-párt, megbuknak a zsidók és a nép emberei fognak parancsolni. – Vagy talán nem lehetne egész magyar hazánkban 200 választókerületben legyőzni a zsidók barátait? Hiszen ha minden polgár lelkiismeretesen szavaz, nem hiszszük, hogy tíz zsidós képviselő jusson be az országházba; mert száz választó polgár között legalább is 90 nem szereti a zsidót. De ha van olyan magyar ember, aki inkább szereti a zsidót mint a tisztességes magyart, hát az szavazzon csak bátran a zsidóra vagy azok barátjára: így lesz majd Magyarországból Zsidóország. – No már én azt nem hiszem, hogy, teszem, egy pálinkafőző gazda, egy korcsmáros, egy szállós gazda szívesen látja, mikor két ronda zsidó bemegy a ő házába, pinczéjébe; ott összevissza kotorász, akoló pálczával méregeti hordóit, stb. ha az ilyen gazda azt akarja, hogy zsidók ne kotnyeleskedjenek a házábanál, követválasztáskor ne szavazzon zsidó-pajtás úrra.

Sokan nem hiszik, hogy a zsidók oly gonoszok, mint a hogy mi írjuk; hogy mi vak gyűlöletből beszélünk. Mi erre azt mondjuk, hogy egyetlen vádat sem emeltünk eddig a zsidók ellen, melyet zsidó könyvekből be ne bizonyítottunk volna. Azt mondják, hogy a zsidók között is vannak becsületes emberek, meg vannak gazemberek is. Mi azt mondjuk, hogy lehetnek közöttük vigyázóbbak, okosabbak, de olyanok nincsenek mint aminőt mi keresztények értünk „becsületes” név alatt. – Különben amit mi a zsidókról elmondánk, az annyira igaz, hogy a zsidók maguk sem tagadják; legalább eddig még egy zsidó sem tagadta, sőt ellenkezőleg: nemcsak hogy megerősítik hallgatásukkal, hanem gyónásuk napján (Jaum Kippür) még sokkal több vétekről és bűnről vádolják magukat, sőt azt is mondják, hogy mindegyikük 40 botütést vagy éppen halált érdemel. 56 különféle önvádjuk közül ide írok egyet-kettőt. Miután egy-két imát elmondottak, s általában vádolták magukat, kérik Jehovát, hogy bocsássa meg bűneiket és pedig:

אל חטא שהטאנו לפניך

: באמתה הלב:

Al hhét sehhotónü
le-főnekho be-immücz
hallév.

A bűnökért, melyek-
kel vétkeztünk színed
előtt *durva szívtelesség*
által.

אל הטא שהמאָנו לפניך בדבור פה :	Al lihét sehhotónü le-fónekho be-dibbür pe.	A bünökért, melyekkel vétkeztünk szined előtt <i>szánk szavai</i> által.
אל חכא שהמאָנו לפניך בחונאת רע :	Al hhét sehhotónü le-fónekho behaunóasz réa.	A bünökért, melyekkel vétkeztünk szined előtt, <i>felebarátunk rászedése</i> által.
אל הטא שהמאָנו לפניך בחזק יד :	Al hhét sehhotónü le-fónekho behhauzek jód.	A bünökért, melyekkel vétkeztünk szined előtt <i>erőszakoskodás</i> által.
אל הטא שהמאָנו לפניך בכהש ובכזב :	Al hhét sehhotónü le-fónekho bekhahhas ufkhózf.	A bünökért, melyekkel vétkeztünk szined előtt <i>füllentés</i> és <i>hazugság</i> által.
אל הטא שהמאָנו לפניך בכצת שהד :	Al hhét sehhotónü le-fónekho bekhapesz sóhad.	A bünökért, melyekkel vétkeztünk szined előtt <i>megvesztegethetőség</i> által.
ואל הטא שהמאָנו לפניך בלשן הרע :	Ve - al hhét sehhotónü le-fónekho b'lósaun horó.	Es a bünökért, melyekkel vétkeztünk szined előtt <i>gonosz nyelv</i> által.
אל הטא שהמאָנו לפניך בנשך ובמרבית :	Ai hhét sehhotónü le-fónekho b'nesekeh ufmarbísz.	A bünökért, melyekkel vétkeztünk szined előtt <i>zsarolás</i> és <i>uzsora</i> által.
ואל הטא שהמאָנו לפניך בעזות מצח :	Ve-al hhét sehhotónü le - fónekho be - azzüsz meczakh.	Es a bünökért, melyekkel vétkeztünk szined előtt <i>szemtelenység</i> által.
אל הטא שהמאָנו לפניך בשבואת שוא :	Al hhét sehhotónü le-fónekho bis'vúasz sov.	A bünökért, melyekkel vétkeztünk szined előtt <i>hamis eskü</i> által.
ואל הטא שהמאָנו לפניך בשנאת הנם :	Ve-al hhét sehhotónü le-fónekho be-szin'asz hhinnom.	Es a bünökért, melyekkel vétkeztünk szined előtt <i>vak gyűlölet</i> által.
אל הטא שהמאָנו לפניך בתשומת יד :	Al hhét sehhotónü le-fónekho bithszümesz jód.	A bünökért, melyekkel vétkeztünk szined előtt <i>sikkasztás</i> által.
ואל המאָים ש"ה עליהם מלקות ארבעים :	Ve-al hhatóim sehhotónü aléhem malküsz arbóim.	Es a bünökért, melyekkel vétkeztünk ellened (és megérdemlünk érttük) <i>40 botütést</i> .
ואל המאָים ש"ה עליהם מיתה בידי שמים :	Ve-al hhatóim sehhotónü aléhem núsza bidé só m aim.	Es a bünökért, melyekkel vétkeztünk ellened (és megérdemeltünk) <i>az ég keze általi halált</i> .

ואל המאים ש"ה אליהם
ברת ועירי:
:

Ve-al hhatóim sehho-
tónü aléhem kóresz va
aztri

ואל המאים ש"ה אליהם
ארבע מיתות בית דין:
:

Ve-al hhatóim sehho-
tónü aléhem árba mi-
szausz bász-din.

És a bűnökért, me-
lyekkel vétkezünk el-
lened (és méltók va-
gyunk) *kiirtásra és gyer-
mektelenségre.*

*És a bűnökért me-
lyekkel vétkezünk el-
lened (és megérdemlők)
a halálbüntetést.*

Magunknak ezekhez mit sem kell hozzáadnunk; akik nem hisznek nekünk, higgyenek a zsidóságnak: itt maguk mondják meg és vallják be nemcsak általános emberi, hanem különös zsidó-bűneiket is, milyenek az uzsora, vesztegetés, szivtelenség, hazugság, szemtelenség, sikkasztás, hamis eskü, stb. – Aki ezentúl ilyen embereket pártol, ilyen embereket segít, ilyen embereket akar követté tenni: az önmagára mondja ki az ítéletet.

Noha – amint bevallják – hogy megérdemelték a 40 botütést, megérdemlik a kiirtatást, gyemektelenséget (pedig zsidóra ez nagy bűntetés), megérdemlik a zsidó bírók által kiszabotni szokott 4-féle halál-nemet (megkövezés, máglya, pallos és hurok); mi *Apponyi* A. gróf „keresztény szeretete” által hevülve, csupán annyit kívánunk, hogy az országból korbácsoltassanak ki. *Avellanus.*

Egy népszerű antisemitikus cikk.

Az ország különböző vidékeiről a központhoz érkezett tudósítások szerint, az antisemitizmusnak a nép körében kiirthatlanul való meggyökerezéséhez, sok helyütt kiváló mértékben járult hozzá a Kecskeméten, Nagy Imre szerkesztésében és kiadásában megjelent s az 1884-ik évre szóló „Antisemita-párti naptár”-nak egy cikke, a melyet „Kiáltó szó a magyar keresztény néphez” címmel *Gáborjáni Smntmiklósi Samuel*, kecskeméti nyugalmazott református lelkész irt.

Ezen eszmegazdag, élénk, megkapó modorban, gördülékeny nyelven s népies hangon irt cikk, az ország egyes helyein oly mélyreható befolyással volt, hogy egyebek közt sok zsidó korcsmáros, kire nézve azelőtt a pálinka-árulás aranybánya volt, a cikk elolvasása után senki által nem fogyasztott kotyvadékait most már maga ihatja meg; mert *egy* hét alatt se képes eladni belőlük egy decilitert sem, úgy hogy ezen zsidó korcsmárosok közeli bukása kikerülhetlen.

Sajnos dolog, hogy, miután az antisemita naptár kétezerén felül nyomtatott kiadása már a jelen év elején teljesen el lett kapkodva, új kiadás nem rendeztetett belőle, vagy legalább *Szent-*

miklósi Sámuel klasszikus cikke külön lenyomatban ki nem adatik; mert e cikknek a népnél nagyobb hatása van bármiféle hivatalos pártproklamációknál, s most a választások előtt kiszámíthatatlan hasznára lenne az ügynek, ha az a nép között nagy mennyiségben terjesztetnék.

A „12 Röpirat” tárháza levén maradandó becsű közleményeknek, az ügy iránt is szolgálatot vélünk teljesíteni akkor, ha a jeles cikkből az alábbi mutatványt közöljük. Tán ezáltal előmozdítjuk azon közóhaj teljesedésbe mentét is, vajha akadna egy Moecenás, a ki a kiadó és a szerző urakat abba a helyzetbe hozná, hogy a cikknek külön lenyomatban is való megjelentetése lehetővé tétetnék.

„Kiáltó szó a magyar keresztény néphez.

N y á j a s o l v a s ó i m ! - - - - -

A tiszta-eszlári vérlázító bűn folytán a kereszténység sok olyan titkos dolognak jutott tudomására, a zsidóknak vallási és családi életére vonatkozólag, miket eddig szerencsésen el tudtak a kereszténység előtt titkolni; de még sok, és nagyon sok van olyan most is, a miket mai napig sem tudott, a világ; de most már a tisztaeszlári bűn után, mi által a zsidóügynek úgy is törni vagy szakadni kell, a rútul megsértett kereszténységnek felfedezünk mindent, a mit csak valaha láttunk, hallottunk vagy tapasztaltunk. – Nevezetesen történt még 1831-ik évben Sáros-Nagy-Patakon, theologus deák koromban, hogy egy M. S. nevű fiatal zsidó keresztényné, illetőleg reformátussá akart lenni – Ennek a zsidó ifjúnak a katolikus vallásbani két hónapig tartandott oktatására az illető lelkész úr engem szólított fel, tehát két hónapig én tanítottam, minek folytán irányomban igen bizodalmas és barátságos lett; s miután már által lett keresztelve, egyszer így szólott hozzám: – Uram! én megvallom, hogy a zsidó vallásból, ha az a zsidók által is úgy értelmeztetik, ihint értelmezik a keresztények Mózes iratait, – s ha az egy Istenség dicsó eszményét oly erkölcstelen tanokkal be nem mocskolják, milyen például, hogy nekem csak a zsidó felebarátom s hogy az erkölcsi törvények csakis a zsidóval szemben kötelezők stb. stb. sohasem léptem volna ki, mert hiszen én azt tudom, hogy az egy Isten eszméjénél okosabb vallás nem lehet. De mivel az az egy Istenség okos eszméje oly sok ostobasággal, oly sok utálatos és erkölcstelen tettekkel, buta pimasz szertartásokkal stb. van elrútítva, annál fogva tovább már nem tűrhettem, tehát ott hagytam, tudva azt, hogy a vallás sem nem üdvözít sem becsületes emberré magában még nem teremthet senkit, de tudva azt is, hogy a zsidók az ő titkos erkölcstelenségeikért előbb vagy utóbb, de bizonyosan meg fognak lakolni; – mert hát tessék csak, úgymond, elgondolni azt, hogy ez a marha zsidóság ha valaki nem zsidó, azt embernek sem tartja, hanem csak valami oktalan állatnak nézi, s mint állat iránt semmi erkölcsi köteleztetést nem is érez; innét van az, úgymond, hogy a hol csak teheti, a kereszténységet csalja, húzza, vonja, sőt ha jó módját látja, meg is öli, mivel azt a zsidó erkölcstan szerint nemcsak sza-

badosnak, hanem még Istennek tetsző kedves dolognak is tartja. – Innét van az – folytatata tovább. – hogy időről-időre most itt majd amott amolyan zsidók által elkövetett titkos gyilkosságoknak hírével lehet halálni. – Ezeken kívül, minthogy a zsidó, nemzeti kevésységből, minden nem-zsidót lenéz, gyűlöl és utál, tehát hogy ezen lenezésének és gyűlöletének, bosszúállásának tettel is kifejezést adjon, minden lehető alkalmat felhasznál arra, hogy a kereszténységgel – ha van belőle haszna ha nincs, mindenféle undorító piszkot, mocskot megetethessen vagy meg-itathasson; – nevezetesen a zsidó asszonyok és leányok, és pedig nemcsak a csaplárosnék, hanem a többiek is, hajaikat, fejeiket langyos pálinkában megmossák, s ha a magok házánál nem volna, bizonyos fizetés mellett a korcsmárostól kölcsönzik, s miután megmosakodtak benne, a korcsmárosnak ismét vissza adják, a ki azt a hordójába a többi közé visszatölti, és a zsidót ostoba fővel hizlaló keresztény népségnek méreg drágán kiméri. – De – folytatata tovább – a borral is úgy tesznek, hogy a már különben is össze-vissza zúrt-zavart kotyvadék bort megmelegítik, azután abban is fejeiket, podagrás, piszkos, dagadt lábaikat megmossák, – az asszonyokat szülés vagy tisztulás után benne megfürösztik, bűdös, piszkos, nagyon sokszor rühes halottjaikat is langyos borban mosogatják meg, – és azt a bort a korcsmárostól kérik, s némi díj fizetés mellett annak ismét visszaadják, ki azt a hordójába visszatölti, és az ily embertelen gyalázatos dolgot nem is sejtő kereszténységnek méreg drágán szinte kiméri.

Ily gyönyörűséges dolgokat beszélt nekem az én új keresztényem, és én megvallom, hogy ezen természet feletti éktelen és undorító beszédek nem tudtam tökéletesen elhinni, mert nem tartottam lehetőnek, hogy emberi teremtés, a czudarságban és erkölcstelenségben ennyire sülyedhessen; – s bizonyára ezen én beszédim után is még majd lesznek a kik azokat nem hiszik, a kik a mondottakat lehetetlennek tartják, pedig nem lehetetlen, – sőt a kik a zsidóságnak külső-belső, vallásos és családi életét, politikai és vallásos hitelveit ismerik, azok nagyon is könnyen el fogják hinni, – mert a hol vallásszempontból a kereszténynek még véreire is szükség van, mi lehetne ott szükségtelen és lehetetlen?! – No de a kik nem hiszik s azon csömörletes italokból és ételekből ezután is tudnak még enni és inni, jó étvágyat és itvágyat kívánok hozzá, – s hogy minél nagyobb étvágya legyen valakinek, tehát láttuk azt is, hogy az a legújabb divatú fej mosó zagyvalék, mit a zsidó pálinkának nevez, miképen készül. – Hát az a moslák, mit a gyáva keresztény nép oly jóízűn nyeldes, s a mivel a furfangos zsidó a keresztényt annyira megtudja hódítani, bolonddá tudja tenni, s ki tudja azt pusztítani, úgy készül, hogy a zsidó vagy maga főz, vagy vesz, 32-34 – vagy 36 fokú spirituszt vagy szeszt. Abba a szeszbe, ha épen annyi jó tiszta vizet tölt mint a mennyi a szesz, akkor abból még 17-18 fokú, tehát megiható pálinka lesz. – Igen – de a zsidó nem azért zsidó, hogy valamit becsületesen kezeljen; ugyan azért nem annyi, hanem két annyi vizet tölt mint a szesz, s akkor lesz belőle 10-12 fokú használhatatlan bűdös víz; – hogy pedig az a bűdös víz használható is, nyereséges is legyen, a zsidó a pálinkás hordóba egy zacskóba vart jó rakás reszelt tormát, egy jó rakás hüvelyes paprikát tesz, hogy csípős, marós legyen, és hogy még szilvaszagot is nyerjen a pálinka, s hogy szilva-

pálinkának gondoltassék, tehát még jó rakás aszalt-szilvát, összetört aszalt szilvamagot, s hogy kedvesebb íze legyen, fehér cukrot is tesz a hordójába, végre az úgynevezett s az egészségre felettébb káros fukszinnal látja el. – De még mindez sem elég, – mert Tisza-Fegyvernek felől most meg legújabban olyan szél fúj, hogy egy zsidó korcsmárosnak hordójából az előljárók, a szolgáltól kapott értesítés folytán egy olyan hosszú karót, húztak ki, melyre a varangyos békák úgy voltak felhuzogatva, mint a szalonnát vagy kolbászt szoktuk felhuzogatni a nyárson, – és azok a békák ott áztak a pálinkás hordóban, mit a zsidó a kereszténységnek szánt és mért.

Most már tessék elképzelni, hogy mily csömörletes és egészségpusztító ital lehet az, melyben torma, paprika, fukszin, varangy béka s még tudja isten miféle undokság ázik? – tessék megítélni, hogy méltó-e az a zsidó, nem arra, hogy valaki hozzá betérjen inni s őt gazdagítsa, hanem hogy csak egy óráig is az országban megszenvedtessék. – Egy szóval a zsidók és zsidó korcsmárosok, az ő boraikat és pálinkáikat becsületes emberi ész által ki sem gondolható ezer meg ezerféleképen rontják, keverik, piszkolják, zagváltják, csakhogy a kereszténységgel mindenféle undorító piszkot, mocskot megitathassanak vagy megetethessenek, úgy, hogyha a kereszténység azt látná, a mit a zsidó az italokkal és enivalókkal elkövet, ha az a zsidó fizetne neki ezer forintot, még akkor sem enné vagy inná meg egy kanálnyi ételét vagy italát; – de persze, miként én kételkedtem, míg magam nem láttam, magam nem tapasztaltam, úgy mások is kételkednek; hanem én a kételkedés mellett, az én új keresztényemtől hallott szavakat nem felejtettem ám el a mai napig sem, s jött idő, mikor hasznát vettem. – Történt ugyanis, hogy a forradalom után a helybeli italmérési jogot az uraságtól kiárendáltam három évre. – Én magam korcsmároskodni bizony legkevésbé sem szándékoztam, átadtam az italmérési jogot egy, már az épületemben lakó boltos zsidónak, annál inkább pedig, mert az uraságnak a faluban nem volt korcsmai helyisége, hanem igen is a falun kívül egy negyed óra járásnyira már volt. – Ezt a külső korcsmát szintén oda adtam egy másik sok gyermekű igen szegény zsidónak igen olcsón. – Tehát már volt két zsidóm, miből láthatja mindenki, hogy én, még az új kereszténytől hallott beszédek után sem gyűlöltem a zsidót, mert nem tudtam teljesen elhinni, hogy azok a dolgok csakugyan megtörténhetnek; – szóval egy hajszálnyi antisemitaság sem volt lelkemben; hanem miután az én vén és bigott korcsmárosomnak titkos működéseit sejtettem, s a sárospataki beszédek is eszembe jutottak, azután az én zsidómra figyelmetesebbé lettem.

A zsidó amolyan podagras, dagadt lábú vén ember volt, a ki lábait gyakran szokta áztatgatni. – Egyszer a többek között épen olyankor találtam bemenni hozzá estve már jó későn, mikor a lábait áztatta. – Én a bort, a miben lábait áztatta, természetesen nem nézhettem meg, de a meleg bor szagát megérezvén, már bizonyos voltam benne, hogy mi történt, s meglestem, hogy tovább mi fog történni, a mi annál könnyebb volt, mert az épületemben olyan két pincze volt, melyek egy gáderből nyíltak, s egyik a magamé, másik a zsidóé volt. Én a magam pinczejében lesbe álltam, és nem hiába, mivel úgy 11 óra táján a vén zsidó csak jön, s a bort, melybe a lábát áztatta, ugyancsak tölti vissza a hordóba. – Akkor én a zsidón hirtelen rajta ütöttem, kezemet a még akkor is lan-

gyos borba beledugtam, s miután a dolog mibenlétéről teljesen meggyőződtem, iszonyú méregbe jővén, a ronda zsidót mint egy rongyot össze- gyúrtam, – másnap reggel pedig, noha vasárnap volt, minden tetszőria nélkül az utcára kihánytam, s többé az udvaromba be nem eresztettem s ekkor a zsidókat, noha nem állítom, hogy egytől-egyig mind ilyen disznó, – mégis megutáltam örökre, mert a hol az ember egyes ritks egyéneket a tömegtől el nem választhat, ott a gyűlölet, mint az eső és harmat a jó és rossz emberek vetését, mindnyáját egyaránt érdekli, *i* annál inkább érdekli, mert mint a tiszta-eszlári bűn is mutatja, a legnagyobb gonoszságban is mind egyetértenek, s a bűnt mindnyájan vedel- mezik; – ugyanazért a világ is egyetemesen gyűlöli és utálja őket, és ennek senki más mint magok az okai.

Az én kihányt zsidóm természetesen panaszra ment. – A főbíró engem megidézett a panaszossal együtt, noha 1854-ben, mikor ez történt még a sémiták nem voltak oly hatalmas, tekintetes és nagyságos ura ságok, mint már most. – De mikor elmondtam, hogy a kihányás miért történt, a főbíró is méregbe jött, s a vén Jebuzeust 14 napi áristomra s 50 forint pénzbírságra, – a hordó bornak kieresztésére büntette, és; valahai korcsmároskodhatástól örökre letiltotta.

Ezek ezelőtt mintegy 30 évvel történtek; most pedig történt a Solymosi Eszter meggyilkolása, – s időnként jönnek most ismét majd innét-amonnét olyan hírek és kísérletek a szemtelen és neki bátorodotl zsidók felől, hogy azon helyeken a tiszta-eszlári büntény szándékoltatod ismételtetni, s hogy a zsidók az oly híreken oly könnyedén átsikamlanak, annak egyedüli oka csak az, hogy igen-igen sok Eötvös és Szájfert, és igen-igen kevés Bary van az országban. – Egyébiránt most már látom tudom, tapasztalom, hogy a mit hinni nem tudtam, nem akartam, mos már kénytelen vagyok elhinni, – tapasztalom pedig azt is, hogy a m egy legnagyobb gonosztévő kereszténynek is lehetetlen, az a legbecsüle- tesebb zsidónak is lehetséges; hát a leggazemberebb zsidó már mos milyen lehet?! A legbutább, legfanatikusabb zsidónál, ki a gyilkosságot is Istennek tetsző szent dolognak tartja, mi volna lehetetlen?

És hogy ez a hit, ez a fantasztá bigottéria nemcsak egy némelyil zsidónak, hanem valamennyinek a bűne, megtetszik avagy csak onnét is hogy a tiszta-eszlári undok gyilkossággal valamennyi a világon élő zsidó azonosította magát, vagyis valamennyi pártolta és pártolja a gyilkoso kat. Ilyent becsületes ember nem szokott pártolni, mentegetni – s a gyilkost ártatlannak akarni nyilvánítani, mert ha ez nem így volna akkor a többieknek nem pártolni, hanem tiltakozni kellett volna a gya- lázatos tény és annak elkövetői ellen. De mivel nem azt tették, hanem egyenesen a czudar gyilkosok védelmére keltek, még pedig oly gyalá- zatos és szembeszökő modorban, a milyent a világ még nem látott, és így világos, hogy azt, a gyilkosságot valamennyi zsidó nem csak pártolja, de sőt még helyesli is, – nyilvánvaló dolog, hogy az egész 600,000 zsidó között a Scharf Móricznak van csak becsületes lelkiismerete, ki apjára is kimondta az igazságot. – Ugyanazért nem lehetett volna nagyobb ostoba- ságot és következetlenséget állítani annál, mint hogy Móricznak nincs vallása, nincs Istene stb. – Nincs vallása, úgymond a védő, mert a zsidó vallást megtagadta – a keresztényt meg még fel nem vehette. A helyes okoskodás tehát így áll: mivel Móricz életidejénél fogva a katho-

likus vallást még forma szerint fel nem vehette tehát nem keresztény, de miután a zsidó vallást sem tette le még forma szerint, tehát természetes, hogy zsidó, és az is lesz mindaddig, míg ezt forma szerint le nem teszi, és egy valóságos bolond beszéd volt az, hogy Móricznak nincs sem Istene, sem vallása, mert bizony annak mind Istene, mind vallása, mind lelkiismerete különb van, mint annak a zsidó pénzen vásárolt lelketlen jószágának, ki ezt Móricznak monda. – De bármit mi véljenek is a zsidók és védőik, s bármint ítéljenek is a bírák, higgyék el azt a zsidók, hogy az az irtóztató vesztegetéssel vitt és túlfeszített védelem az, mely őket elárulja, elítéli és elébb-utóbb megölő betűjük léssen, inert egyeseket igen – de az egész nemzetet nem lehet ám sem megvesztegetni, sem bolonddá tenni semmiféle paragrafusokkal vagy nyakatekert törvényzikkkel; s bátran állíthatjuk, hogy a bűnösök felmentése a zsidóságra sokkal veszélyesebb következményű leend, mintha kettőt-hármat felkötnének a bűnösök közül, mert bármit beszéljen egyik vagy másik törvényszék, azért a rituális vagy vallási ostobaságból származott gyilkosság szaga rajtok szárad.

A nagy világ, az egész kereszténység, nem pedig egy-két ember mondja itt ki az ítéletet a zsidók felett – sa nagy világtól, nem egy-két embertől függ a zsidóság sorsa: – azért rövidezség a zsidóktól a pénz hatalmában annyira bízni, vagy egyes egyének pártfogására oly igen támaszkodni. Ezen hibás lépésből származik már az is, hogy a tisztaszlári bűn körüli temérdek költséggel, erőfeszítéssel és fáradsággal, egészen ellenkezőjét érték utói annak, mint a mit elérni akartak, azaz épen azzal bizonyították be, hogy a gyilkosság rituális természetű. – így tűnik ki, hogy a zsidóság, habár minden szellemi erejét igénybe veszi is, mégis csak ostoba faj.

Így van a zsidóság – a magyarság – függetlenség és nagy hazafiság fitogtatásával is; mert hiába henczezi ő a jó hazafit, a jó magyart, – hasztalan eszik ő szalonnát, disznólabát, mert akármit beszél, és akármit eszik, mégis csak zsidó lelkestől-testestől és nem magyar, s a zsidóból főleg míg a zsidó vallást le nem teszi, maga a mindenható Isten sem tehet sem magyart, sem németet, sem francziát, sem angolt, marad az örökön örökké zsidó. – Nagyon tévednek hát azon bárgyú felfogású emberek, kik annak a disznóhús vagy szalonna-evésnek, s azoknak az 50 krajczáros hangzatos magyar neveknek, hazafiság, függetlenség negélyezésé-uek, a polgári házasságnak stb. stb. oly sokat tulajdonítanak, hogy az oly henczegő zsidókat valóságos megtestesült tősgyökeres magyaroknak nézik, – holott nincs a zsidóban sehol a nagy világban egy vékony hajszálnyi hazafiság sem, mert bárhol, bármely országban lakik, neki csak a zsidó Talmud a hazája, vallása, hite, reménye, erkölcsi útmutatója, szóval egész világa, mindene: minden egyéb csak az ő pénzszomjának s meggazdagodásának az eszköze – neki pedig becsületes vagy nem becsületes utón módon való meggazdagodás az életfeltétele, – a kereszténység kipusztítása, minden lehető alkalmalmi megcsalása, annak furfangos módokon tönkre tétele a legfőbb öröme, s egy kereszténynek vére, meggyilkolása pedig üdvössége. – – – – –

Most már, miután a zsidóknak minden tekintetbeni veszedelmes voltukat elég bőven elbeszéljük és kimutattuk, az a kérdés merül fel, hogy hát miképen szabadulhatunk meg tőlök legjobb módjával?

Minthogy az európai bölcs kormányok, mind magokat mind népeiket egészen a zsidó bankárok és zsidó uzsorások zsebébe civilizálták, tehát a Rothschild zsebében meghunyászkodva fülelő kormányunktól és azt vakon, gépileg támogató képviselők többségétől, a zsidóügyre nézve legalább egyhamar orvoslást, kivált olyant a mibe köszönet lenne, nem várhatunk vagy nem remélhetünk, – tehát orvosolni kell az ügyet magának a népnek, természetesen a törvény korlátai között, úgy, hogy oda a mi zsidópajtás kormányunknak a keze el ne érjen, – nevezetesen a népnek a zsidóügy körüli egyetértését el nem tilthatja senki, – tehát egyet kell érteni országosan, egyet kell érteni minden városban, minden faluban, minden téren, minden társaságban, minden faji vagy felekezeti különbség nélkül az egész kereszténységnek; – például a mely faluban vagy városban még zsidó nincs, joga, hatalma van a lakosságnak oda be nem eresztetni az által, ha senki sem ad neki lakásra házat vagy építésre helyiséget, és ha netalán árverés vagy haszonbérlet útján mégis bejutott volna közéjük a zsidó – akkor megtehetik azt, hogy ne menjenek korcsmájába vagy boltjába vagy mézárszékébe vásárolni; mit annál inkább megtehetnek, ha figyelembe veszik a fentebb már elmondott csömörletes dolgokat. – Ha talán földeket bír vagy árendál a zsidó, ne menjen neki dolgozni senki, ne menjen hozzá béresnek, kocsisnak, szolgának, szolgálonak vagy napszámosnak senki semminemű fizetésért, – A mennyiben vidékről vagy távolabbról vinne munkásokat vagy cselédeket, egyetértés által azokat is el lehet onnét idegeníteni, s lehet neki minden lépten-nyomon százféle kárt, bosszúságot okozni, úgy hogy kénytelen lesz ott üzletével felhagyni és elköltözni, s mindezt meglehet tenni úgy, hogy a törvény bele nem ütközhetik. – Ily eljárás mellett pár év alatt vagy ki kell pusztulnia a zsidó boltosnak, haszonbérlőnek vagy korcsmárosnak, vagy meg kell szöknie. – De hiszen a már fentebb leirt korcsmai s egyéb disznóságok után, lehetetlen is, hogy még legyen keresztény ember az országban olyan, a ki a zsidónak italából innék, vagy ételéből ennék, a nélkül, hogy halálra ne csömöriének.

Megesik, hogy a zsidó valamelyik határban két-három vagy több ezer hold földet is kiárendál a szegény földművelő nép orra elől, azután a zsidó ugyanazon földeket oly méregdrágán osztja ki a nép között, hogy neki fele is ingyenben marad. Oly helyen azt kell tenni, hogy senkise vállaljon el tőle egy talpalatnyi földet se, azután pedig ne menjen neki dolgozni senkise. – Így a földeket természetesen ott kell hagynia s akkor a lakosság árendálhatja ki az első kézről. – Igen ám! mondja talán bíró uram! vagy jegyző uram! ha pénz volna. – Pénz bíró uram! van a bankokban, birtoka meg van a község lakóinak, arra adnak kölcsönt mindég, s ott a hol arra alkalom van, lehet haszonbérletet csinálni a nép részére, annál inkább pedig, mert a nép az egész munkát maga teljesítvén, több tiszta haszna lehet mint bármely egyes árendásnak. – Ugyanazért tartozását is rövid idő alatt könnyen leróhatja. – Sok helyen az ilyen haszonbérletből szép tőkét is lehetne a népnek csinálni, hogy ne szorulna mindjárt valaki az uzsorás zsidó zsebére. – A hol pedig ily alkalom nem volna, s így tőkét csinálni nem lehetne, ott meg azt kell tenni, hogy egy kis népbankot alakítsanak, oly módon, hogy minden család minden héten csak egy, vagy ha telik két hatost fizessen be a kaszszába, de azt aztán már pontosan. – Ez

az egy hatos egy héten bizony nem üt földhöz senkit, és mégis ha csak 200 gazda fizeti is, már egy rövid év alatt ezer forintja van a népnek. – Már most ha valaki, egy vagy más oknál fogva néhány forintért megszorul, abból rögtön kölcsönözhet, s nem kell ide-oda Ponczüstól Pilátushoz futkosni, nagy kamatokat fizetni s magát fél vármegyében czégeréztetni. – Íme mily jó ez! és tehát mi nehézség, mi lehetetlenség van az ily bankocska létesítésében? Semmi – csak okos ember kellene a gátra és egy kis jóakarát. – Ez a csekély egy hatosos befizetés 4-5 rövid év alatt már 5-6-7 ezer forintra szaporodik, hát még hosszabb idő alatt hova növi ki magát, mennyire szaporodhat?! Hanem édes barátim! ezeket mi helyettünk sem a tisztcsenek, sem az udvarias francziák meg nem teszik ám, hanem tennünk kell magunknak.

A miket eddig itt tanácsoltam, még mind nagyon könnyen meglehet tenni, csak egy kis egyetértés s egyező jóakarát kell hozzá; ugyanis lehet a zsidót a faluba be nem eresztetni, vagy ha már bent van, lehet őtet mellőzni, lehet neki nem dolgozni, lehet, korcsmájába, boltjába, mézsárszékébe nem menni. – Most így majd amúgy lehet őtet kifüstölni, kiszorítani, egy szóval egy okos és életre való nép ezerféle utat, módot talál annak a zsidónak kiüldözésére, vagy ha ő nem talál, s ezután is csak úgy tunyáskodik mint eddig tette, akkor majd talál a zsidó utat, módot a kereszténység kipusztítására vagy annak elnyomására, s szolgáljává tételére: – tessék választani. – Ez a harc a zsidóságnak a kereszténységgel és a zsidófajnak a többi nemzetekkel harca: – itt tehát ha a kereszténységben csak egy csepp jóakarát, és ha csak egy parányi ész és összetartás van is, az aránytalanul csekély számú zsidóságnak a kereszténységgel szemben győzni lehetetlen.

Nem kell minden kis tehertől, bajtól megijedni, fájni, nem kell azt várni, hogy a sült galamb szánkba repüljön, hanem mozogni, tenni, okoskodni kell, még pedig pontosan és egyesült erővel, mert valamit kivinni csak egyesült erővel és pontos kitarással lehet. – A széjjelszórt erő – nem erő, hanem erőtelenység.

Kerülni kell a keresztény embernek a zsidót mindenütt; mert ha nem kerülni, az őt megcsalja, megfosztja, megrabolja, s ha épen jó módját látja, meg is öli, miként ezer meg ezer példa bizonyítja s a többek között szegény Solymosi Eszter. – Azért hát a beteg keresztény semmi esetre se hívjon zsidó orvost, mert a zsidó orvos nem egyéb mint törvényesített, szabadalmazott gyilkosa a kereszténynek, a ki, minthogy minden tanultsága mellett is a kereszténységnek halálos ellensége, s azt annál fogva lehetőleg fogyasztani vallásos elvök, s szerintök Jehovának tetsző dolog, tehát a ki minél több keresztényt a más világra küldött, a zsidóság előtt annál tekintélyesebb, Isten előtt pedig annál kedvesebb egyéniség, és már épen ez az oka annak is, hogy eleitől fogva az orvosi és bábasszonyi állomásra vállalkoztak közülök legtöbben – és pedig mivel a zsidó, faji jelleménél fogva, nagyon megvesztegethető tulajdonságú, annál fogva sem orvosi, sem szülészeti állásra nem kellene bocsátani őket, mert ott mind a két helyen iszonyú pusztítást s erkölcsi rombolást visznek véghez a keresztények között, – s hogy minden beteget s minden szülöttet el nem küldenek, csakis az az oka, mert félnek, hogy szembe tűnének, kérdőre vonnák, s állásaikat veszítenék.

Ha pere van a kereszténynek, ne menjen zsidó ügyvédhez, főkép

ha peres fele is zsidó, mert akkor bizonyos lehet benne, hogy perét elveszti, ha az egekig érne is az ő igazsága; – képviselőnek sem kell választani, mert az ott is nem az országos, hanem csakis a zsidó érdekeket képviseli; a mellett könnyen megvesztegethető, jellemtelen, erkölcsstelen teremtmények, köpönyegforgatók, megbízhatlanok is. – Bírónak sem kell választani a viláért sem, mert a hol zsidó a bíró, ott jaj az igazságnak, mutatja az ártatlan Krisztus példája is. – A zsidónak igazsága, jelleme, vallása, erkölce, barátsága, becsülete, szóval egész valója ebben az egy szóban foglaltatik: pénz!!!

Városok, faluk, magánbirtokosok, annak a keresztény vallást ezer és ezerféleképen kigúnyoló, szemtelen, vakmerő, háládatlan zsidónak ne adjatok haszonbérbe semmiféle birtokot, tárgyat vagy jogot, ne adjatok neki arra alkalmat, mint a nagy hazafi protestánsok tették, – hogy a keresztény népet nyúzhassa, és a kik ellenkezőt tesznek, mint például a protestánsok a Baldácsi-féle birtokkal tettek, nyilván megmutatják, hogy ők zsidó pajtások és a kereszténységnek ellenségei.

Zsidó mesteremberekkel se dolgoztassatok, tőlök semmit ne vásároljatok, – zsidó boltosoktól se vegyetek semmit, ha talán olcsóbban adna is valamit, mint a keresztény boltos; nemcsak azért pedig, mert a zsidó boltos azért hogy a kereszténység iránti utálatának s lenézésének ez által is kifejezést adjon, minden ennivaló tárgyat, milyen például a méz, túró, sajt, lekvár, szalámi, cukor stb. stb. mielőtt eladná lepökdösi, vagy valami czudarsággal, mint például a mézet paraffin kenőccsel, elegyíti; – hanem azért is, mert a zsidó oly ravasz, hogy most, miután észrevette, hogy a kereszténység az ő boltját vagy üzletét hagyogolja, s a keresztény boltosokhoz megyén vásárolni, azt teszi, ha mindjárt veszteségével történik is, hogy portékáját egy ideig olcsóbban adja mint a keresztény, de ezt csakis azért teszi, hogy a népet a keresztény boltosoktól magához vonja, s ha ez megtörtént, azután veszteségét – ha ugyan volt – annál nagyobb kamattal nyerhesse vissza a rászédett kereszténységtől.

A keresztény boltosok természetesen ily jövendőbeli csalás reménye alatt veszteni jelenleg nem akarván, portékáikat adják rendes áron, míg a zsidó adja veszteségével is. – Ámde ezt a zsidó-fortélyt a keresztény embernek kell ismerni, és a zsidó boltjába, vagy bármi nemű üzletébe csak azért sem kell menni.

Ne menjen a zsidóhoz szolgálatba se, a ki életét szereti, és becsületének örül, – nemcsak azért pedig, mert ott utálatos, naponként lepökdösött ételeket kell ennie, – igen-igen, a zsidóasszony a keresztény cseléd ételét mielőtt általadná, törvényüknél fogva, nagy titkon hogy a cseléd észre ne vegye, mindig lepökdösi, – hanem főképen azért, mert a keresztény cselédnek, ha férfi, ha nő, a zsidónál egy szempillantásig sem biztos az élete, mivel azoknak évenként nem elég ám egy Solymosi Eszter, hanem kell nekik száz meg száz. – Már most ha -igaz is, hogy nem minden cselédet ölnek meg, de ki tudhatja azt, hogy a sok közül kik lesznek azok a szerencsétlen áldozatok, kiket leölnék? – Senki, de lehet mindenik, s hogy is ne lehetne, mikor a gyilkosokat a megvesztegetett vagy rövidlátású s elfogult egyének körömszakadtig védelmezik. – Igen, a kormány és országgyűlés védelmezik, takargatják a zsidó ügyet, mert az az ő idétlen szülöttjük, – s

ha most az eszlári esetről a zsidókra a rituális gyilkosság bélyegét törvényesen rásütik, következik a második lépés – miszerint a kormánynak s törvénytévőknek ily titkos vagy orgyilkosokat a nép között tovább tűrniök nem szabad – és így tenniök kell – de mért? azt nem tudják. – Azért kellett már a nyilvánvaló gyilkosságot s gyilkosokat minden módon is takargatni, védelmezni, – azért kellett a nyilvános igazságot a nemzet örökös gyalázatjára sárba tiporni s az egyetemes kereszténységet ama veszedelmes gyilkos fajjal szemben meggyalázni. De kellett még azért is, mert Rothschild a mi örökös deficienzrel kínló kormányunkra rájlesztett, hogyha a zsidókat bántjuk s a gyilkos saktereket megbüntetjük, akkor nem fog adni több kölcsönt stb.

No uraim! ez már a soknál is több, – mert irtóztató gyalázatos helyzete az egy országnak – s irtóztató megismertetője egy a világon legrosszabb kormánynak – az ostoba korszellemességnek, az ész nélküli humanizmusnak s a csupa rablásra alapított civilizációknak, mikor a kormány oly gyalázatos zsákutczába szorul, hogy az egész nemzet által látott s világosan bizonyított rituális gyilkosságot nemcsak elnézi, hanem még védelmezni is kénytelen! – Ilyen erkölcsi piszokban, mint a milyenbe Deák és az általa emancipált zsidók a magyart keverték, Magyarország még nem fetrengett soha! nem! mert itt csak pénze legyen a zsidónak, vagy ha annak nincs – a központi irodának, akkor szabad a vásár a gyilkosoknak – szóval, társadalmi életünk erkölcsileg és anyagilag annyira alásülyedt, hogy mivel a retentő!! civilizáció következtében nagyon de nagyon kevés már mai napság az igaz ember, tehát egy-két százaz koczkáztatásával a gyilkos nyomokat nagyon könnyen be lehet takarni, s a szegény kesergő és panaszló szüléket is elutasítani. – Azonban van ezer meg ezer olyan jövő-menő szerencsétlen szülött vagy szegény árva, ki ha eltüntetett a zsidók által, nem keresi senki – nem siratja senki! s hány tűnik el ilyen egy év alatt csak magában Pesten is? s hová lesznek azok? Hát biz azok barátim! többnyire Tisza-Eszlára mennek!!! – No de jól van ez így, miért hanyag, miért ügyetlen a nép? miért hagyja magát kipusztítani? s miért engedí gyermekeit mint a csirkéket a zsidó karvalyok által elhordatni és legyilkoltatni?!

Igen, szegény keresztény ifjúság! a mi szörnyű civilizált és irtóztató humánus kormányainkkal oda jutottunk, hogy a zsidóság bátran gyilkolhat benneteket, csak egy kissé vigyázzon – vagy ha jól nem vigyázott, pénze legyen, – mert akkor a paragrafusos irtóztató teketóriát a kormány a nép vakítására megtéteti, azután a zsidót felmenteti s punktum.

Ezen körülmények tehát arra intenek minden okos teremtetést, hogy a zsidóhoz ne menjen szolgálatba senki semminemű fizetésért, ne koczkáztassa ott az életét, ne rondítsa be magát, mert a zsidó bármilyen gazdag, s bármily fényes edényei vannak is konyhájában, mégis ronda az, és én részemről az olyan személyt, ki már zsidónál szolgált, nem hogy nőmül venném, de még csak udvaromban sem szeretném látni – nem pedig azért, mert a ki a bűdös zsidónak ronda körülményeit, ronda ételeit nem utálta, s azokat jóízűn meg tudta enni, az már maga is ronda, s nem érdemes arra, hogy egy keresztény ember házában gazdasszonykodjék; ugyanazért minden oly leányt vagy ifjat, vagy bárkit,

ki a zsidónál való szolgálatával fel nem hagy, a keresztényekkel társalkodásból ki kell rekeszteni: – legyenek a zsidóknak szolgálói örökre, mert egyebet nem érdemelnek.

Nagyon tudom én azt, hogy itt a zsidók szolgálatában lévők részéről igen sok az ellenvetés, sok a nehézség, de azok komoly akarrattal mind elháríthatók, mert egy jóra való becsületes cseléd, vagy jó dolgos munkás ember, keresztényeknél is mindig talál szolgálatot vagy munkát, – s csakis az amolyan rendetlen, henye, piszkos, mocskos, nyelves, kirúgó személyek szoktak zsidókhöz szegődni, s a rossz személyeket arról mindjárt meg lehet ismerni, hogy azok zsidóknál szolgálnak, hol az ő erkölcsökkel s becsületükkel senki sem gondol. – Egy szóval, úgy áll a dolog, hogy míg a keresztény családoknál szolgálat becsülete, addig a zsidóknál! szolgálat gyalázatára szolgál az illetőnek.

Lássátok kedves honfitársaim! ha a mi bölcs kormányunk és bölcs Deák Ferenczeink, a zsidók polgárosítása alkalmával meg nem tudták is, de most már tudhatnák, mert már ezerszer szájokba volt rágva, hogy a zsidónak Mózes értelmezése szerint is a zsidón kívül nincs senki felebarátja; és így mikor Mózes a tíz parancsolatban azt mondja, hogy ne ölj, – ne lopj, – ne tégy hamis tanúságot, – s ne kívánd a te felebarátodét, – ez csakis azt teszi, hogy a zsidót ne ölje vagy ne lopja meg – vagy hogy a zsidóét ne kívánja, és hogy zsidó ellen ne tegyen hamis esküt stb. de mivel neki a keresztény nem felebarátja, tehát azt már megölheti, meglophatja megcsalhatja, az ellen hamis esküt tehet stb. stb. És mikor a kormány és törvénytévők most már világosan tudják, s a mindennapi tapasztalásból is látják, hogy biz ez mind úgy van, mind úgy igaz: hogy tűrhetik hát azt el s hogy kényszeríthetik erővel a népet arra, hogy ily veszedelmes lényeket maga között megtűrjön? mert az már bizonyos, s a kormány előtt is tisztán áll, hogy ha 26,000 talán okosabb és becsületesebb érzelmű egyént kiveszünk is, mégis 600,000 rabló, csaló, fosztogató, erkölcsöket rontó, jellemeket mételeyező bigott zsidóval van dolgunk, és mi ez? s miért van ez így? s miért kell a kereszténységnek csak Magyarországon 600,000 gyilkost, rablót, fosztogatót, tudva, ismerve a maga házában megtűrni? s miért kell a magyar nemzetnek az ő vérével szerzett és épített házában magát meghúzni, magát zsellérnek tekinteni, s az előtt az élősdi népesség előtt meghunyászkodni? – Hát csak azért barátim! mert miként már fentebb is említém, Rothschildnak nagyon sok pénze van, – Rothschild pedig zsidó. – A mi civilizált kormányunk pedig 300 millió forint jövedelem mellett is mindig koldus, s mindig a zsidókra szorul; – nemde gyönyörű állapot?!

Így vannak biz ezek barátim! – s most már láthatjátok, hogy biz itt, nem Tisza Kálmán az úr – sem nem Szapáry úr, hanem a zsidó, az a zsidó, ki a kormányokat épen úgy megrontja, mint a kisebb uzsorások az egyes lakosokat megrontják, és szolgálkká aljasítják. – Szégyen! egész a porig alázó szégyen biz ez, mind a kormányokra, mind a nemzetekre nézve; de hát ez is civilizáció, ez is a korszellemhez s humanizmushoz tartozik. – Most már láthatja s tapasztalhatja mindenki, hogy a világot nem az igazság és józan ész, hanem a pénz és magánérdekek kormányozzák.

Eddigi beszédemből, ha még nem tudta volna is. – megtanulhatta

a nyájas olvasó, hogy a zsidófaj mily utálatos, mily henye, dologtalan, mily furfangos, erkölcstelen, csaló, húzó, vonó, lőtő-futó, magát mindenüvé behízeltető, tolakodó, orgyilkos, szemtelen népség a kereszténységre nézve. – Kimutattam azt is, hogy a mi adóssággal – álhumanizmussal, – hamis korszellemmel s népeket koldusító civilizációval és tudatlansággal teljes kormányunktól és az azt gépileg támogató országgyűlési többségunktől, a zsidóügyre nézve semmi okos és czélszerű javítást nem várhatunk, és így mi következik ebből? – Az, hogy a népnek magának kell a dologhoz fogni, s legelőször is a már fentebb elmondott tanácsaimat kell, még pedig nemcsak egy-két helyen, hanem az egész országban rögtön foganatba venni, s a legnagyobb egyvetértéssel és pontossággal végrehajtani. – Annakutánna a legközelebbi képviselőválasztáskor mindenütt olyan képviselőket kell választani, mint például Istóczy Győző, Ónody Géza és a többi. Gáborjáni Szentmiklósi Sámuel.

Választóimhoz!

Van szerencsém a rumi kerület t. választóit ezennel értesíteni, hogy képviselői beszámoló beszédemet *Rumban* f. hó 14-kén, vagyis húsvéthétfőn délután 4 órakor, – *Vasvárott* pedig a reá következő vasárnap, vagyis f. hó 20-kán délután 4 órakor fogom megtartani.

Hazafiúi üdvözzel

Budapest ápril 5.

tisztelő képviselőjük:

Istóczy Győző.

Az antisemita-párt szervezkedéséhez.

Az országos antisemita-párt központi végrehajtó bizottsága, márczius 18-kán és folytatólag a következő napokon tartott ülésein behatólag foglalkozott a választókerületek s a jelöltek ügyével. Az akció módozatai és az eljárás mikéntje is részletesen megbeszélve lett, s a pártnak ezen végrehajtó bizottsági ülésekre meghívott több képviselőjelöltje és bizalmi férfja úgy a fővárosból mint a vidékről ezen megállapodásokhoz képest lón utasítva.

Az Istóczy Győző képviselő által fogalmazott s a jelen füzetünk élén olvasható választási manifesztum elfogadtatván, annak a legnagyobb nyilvánossággal leendő köztudomásra hozatala elhatároztatott.

Ehhez képest a manifesztum már eddig is mintegy húszezer példányban küldetett szét azon választókerületekbe, a hol az antisemita-párt akciót szándékozik kifejteni.

Elvbarátaink megkeresésére, szétosztás és terjesztés céljából a manifesztum kisebb-nagyobb mennyiségben ingyen megküldetik

részükre, vagy az általuk beküldött címek részére. Az ez iránti megkereséseket kérjük „Az országos aritsemita-párt elnökségéhez, Budapest, Kálvin-tér (Széna-tér) 1. sz.” cím alatt intézni.

A közlegő képviseléválasztások és az anti-semitizmus.

A Steyerben megjelenő „Die Judenfrage” című lapnak e hó végén megjelent 7-ik száma „A szélcsend a vihar előtt” cím alatt egy rendkívül érdekes és hazánk pillanatnyi politikai helyzetét fölötte találólag ecsetelő cikket közöl, a melyet a következőkben ismertetünk:

„A mily élénkség volt pár éven át Magyarországon, oly csendes most minden, sőt feltűnően csendes, ha a felhalmozott gyúanyagot tekintetbe vesszük. Tévedne azonban az, a ki azt hinné, hogy ez természetes nyugalom, hogy a viszonyok javultak és a kedélyek nyugalomra tértek. Igen rövid idő múlva végbemennek ott a képviseléválasztások, a mely alkalommal heves küzdelmek lesznek. A különböző pártok gyűjtik az erőt e küzdelemre, s nem akarják erejüket korábban elfecsérelni. A Magyarországon most észlelhető csend hasonlít a szélcsendhez egy nagy vihar előtt. Még sohase lépett Magyarország olyan választási harcra mint most, mert ott egy hatalmas és népszerű eszme s áramlat foglalt tért: az *antisemitizmus*.

Igen, Magyarországot az antisemita áramlat uralja; zsidólapjaink maguk is beismerik ezt. Annyi bizonyos, hogy a zsidók az antisemitizmus kitérése előtt Magyarországból egy megerősített tábort akartak maguknak csinálni, a honnét azt hitték, hogy majd Ausztria és az osztrák kormány fölött is uralkodhatnak. Egy ily megerősített tábor Európa szívében reájuk nézve persze igen szükséges lett volna, – annak elveszte tehát a zsidókra nézve nagy csapás. Ha sikerült volna nekik Magyarországon lábukat egyszer megvetni úgy, hogy gondolni nem lehetett volna többé arra, hogy onnét kivethetők legyenek, akkor ezen földött pozícióból Európa szívében köröskörül kirohanásokat tehettek volna, s az esetben, ha valamelyik európai államból kiűzettek volna, ide menekülhettek volna. Ezen megerősített táborukba összeczipelték és biztonságba helyezték volna kincseiket is, mindazt, a mit más népek kiszivattyúzása útján összeharácsoltak. A zsidók e célzt már elérni is vélték; de ekkor hirtelen beütött az antisemitizmus, s minden zsidó-reményt és tervet meg hiúsított. Még egy kis idő, és már késő lett volna, s a magyar nemzet a zsidó nemzetbe olvadt volna. Nem a magyarok, hanem a *zsidók* ülték volna meg az ezredéves ünnepélyt.

A zsidókra nézve tehát Magyarország elveszte a legnagyobb csapás a mely őket érte, s mondhatjuk, a legváratlanabb. Hogy Magyarország 1884-ben antisemita-lángokban lobogjon, hogy Magyarország ily rövid idő alatt zsidóellenes legyen, azt a zsidók pár évvel ezelőtt, az antisemitizmus kitérése előtt, nem is álmodták volna. Már azt hitték, hogy Magyarországot biztosították maguknak s hatalmukba kerítették,

mert a zsidólapok az antisemitizmus kitörése alkalmával kevélyen s biztossággal hirdették, hogy olyasmi mint az antisemitizmus Magyarországon sohase fordulhat elő! És most? – Az, hogy Magyarországot mint megerősített táborát fel kell adniok, bevégzett tény; egy kormány se adhat többé engedményeket a zsidóknak, sőt még Tiszának is már engedményeket kellett adnia a magyar nemzetnek a zsidóhatalom *ellen*, úgy hogy a zsidó-sajtó keserves siránkozásban tört ki előlött. Súlyos csapás ez az egész világon elszórva levő hazátlan zsidó népre, úgy hogy ma nem tudja it tevő legyen; valóban jellemző ez az egész Magyarországot uraló antisemita áramlatra nézve; valóban csodás fordulat ez egy aránylag rövid idő alatt!

Daczára azonban ezen antisemita áramlatnak nem kell hinni, hogy már a legközelebbi képviselőválasztásoknál egy antisemita többség fog előállani, mert még igen sok befolyásos magyar család szorosban a zsidókhöz van fűzve s ezáltal kényszerítve, befolyásukat a zsidóhatalom *mellett* érvényesíteni. Egyrészt a zsidók a pénzt tele marokkal fogják szórni választási czélokra, hogy kedvező eredményt érhessenek el; másrészt pedig van ismét sok befolyásos magyar, a kik ugyan Tiszának ellenfelei, őt azonban csak azon okból akarják megbuktatni, hogy örökségébe léphessenek. Ezek az úgynevezett konzervatívek, a kik a zsidókkal jó barátságban akarnak maradni, hogy ezek nekik tovább is kölcsönözzenek, mint például Apponyi Albert gróf, – sa kik közvetve a zsidóhatalmat támogatják, s azért az antisemita áramlat ellen fenekednek. Az antisemitizmus mindenesetre sok képviselői, széket fog elhódítani, de a többséget most még nem. Az országházban igen erőteljesen fog működhetni, mert egyrészt erkölcsi alapon áll, másrészt pedig Magyarország népe mögötte áll. Ennek ellenében a zsidóhatalom, noha többségben lesz, erőtlenné fog lenni. Ez a többség már csak azért se hozhat többé zsidóbarát törvényeket, mert e fölött a felháborodás az egész országban kitörne. A legközelebbi országgyűlés bizonyos tekintetben inkább a stagnáció képét fogja nyújtani. Zsidóbarát-törvényeket és zsidó-politikát nem lehetend többé csinálni, mert az antisemiták már nagyon is erősek lesznek; de mivel még kisebbségben lesznek, döntő reformokat se lehet keresztülvinniök. E föladat a *jövőnek* van fentartva, a melyben az *antisemiták többségre fognak jutni*, mert egyedül csak az antisemitizmus bír képességgel arra, csak ennek van világos, határozott programja és célja, míg ez egy másik pártnál se az eset, – mert valamennyiök csak bújósdit játszik a maga programjával.”

A tőke és a munka.

Ez a czíme egy érdekes (francia) könyvnek, melyben a szerző ki-mutatja, hogy a tőke által kizsákmányolt munkának függősége napról-napra növekszik, s kijelenti, hogy a dolgok ez állását orvoslandó, pár-tolni kell a *munkát, szervezni a termelőket*

„A társadalomnak – mondja e könyv – az ingó tőke által való kisajátítása szintoly szabályszerűséggel megy végbe, mintha ez természeti törvény lenne. Ha nem teszünk semmit ennek megállítására, 50 év, vagy legfőlebb egy évszázad múlva az egész európai társadalom megkö-

tözött kezekkel és lábakkal néhány száz zsidó bankárnak lesz kiszolgáltatva.

Az 1875-ben elhalt párisi Rothschild egy milliárd franknyi vagyont hagyott hátra. Az időben valamennyi Rothschildnak együttvéve öt milliárdja volt, a minek jövedelme 580,000 ember jövedelmének felel meg; 1890-ben, ennek a zsidó családnak legalább is tíz milliárdja lesz, mert ki van mutatva, hogy a Rothschildok vagyonukat minden tíz évben megduplázzák. Ennek a tíz milliárdnak a jövedelme egy millió százhatvanezer ember jövedelmének felel meg. Az 1955. évben ez a vagyon háromszázhuszezer millió frankra fog rúgni, vagyis egy olyan összegre, a melynek kamatai elégségesek lennének harminczhét millió százhuszezer ember megélhetésére.

Pedig a Rothschildok nincsenek egyedül. Van még egy sereg más, milliomos zsidóbankár, a kik végzetes hatást gyakorolnak az egyesekre, a községekre, az államokra. Ezek a zsidó bankárok képezik „a pénz internacionálé”-ját, a mely végtelenül hatalmasabb mint sok fejedelem. Mikor ezelőtt tíz évvel Parisban háborús hírek keringtek, Rothschild Anzelm felesége ezt mondta oly egyéneknek, a kik ezen eshetőségről beszéltek előtte: „Franciaország nem fog háborút kezdeni, mert az én Anzelmem nem kölcsönözi neki a pénzt, a melyre szüksége lenne hogy háborút indíthasson.”

Rothschild elég hatalmas arra, hogy megbuktasson és felállíthasson minisztériumokat. Az 1879-ki börzei árfolyam-esést, a melynek folytán számtalan tőkepenzes milliókat veszített, Rothschild szándékosan idézte elő a célból, hogy a polgárságot terrorizálja és ezt a kormányhoz lánczolja.

De ezeken kívül még más, a társadalmi és politikai kérdésekre vonatkozó tekintetek is vannak, s ezek az erkölcsi tekintetek. A zsidóság, a mely ma főlényben van, felette erkölcstelen népség. Nincs benne se méltóság, se becsület, se hazafiság, csak gyűlöletet és utálatot gerjeszt maga iránt a tömegekben, mert a nép a gazdagok fényűzését csak azon feltétel alatt engedi meg, hogy ezen gazdagok nála felsőbbek legyenek erkölcsi és értelmi tekintetben. A zsidó uzsorások és kizsákmányolók hintóban tova robogva: – ez szintoly szégyenletes látvány, mint mikor szabad-személyek fiáker-kocsikon hajtának ki a városligetbe. Ez a cynizmus diadalmenete.

Az ügyek ezen állása szégyen a civilizált társadalomra. Határt kell neki szabni azzal, hogy védelmezzük a munkát és szervezzük a termelőket, hogy ne legyenek többé kizsákmányolva a szemtelen zsidó spekulánsok által.”

L'Antisémitique.

A börzespekuláció hanyatlása.

Valamennyi börze-újságban keserves panaszok olvashatók most a börzespekuláció hanyatlása fölött. A munkás, termelő népnek azonban csak örülhet a szíve, ha ennek bevallását hallja. Mert a börze az, mely a termelt értékeket elnyeli, mely a lakosság legszélesebb köreiben elterjedt szükségét és nyomort előidézi, mely szünetnélküli gazdasági válságokat idéz elő, a keresetforrások állandóságát erkölcstelen játék által megrontja, a nép megtakarított tőkéinek a termelő erők felé való irányulását aka-

dályozza, az országot gazdasági romokkal halmozza el, és szocialisztikus rázkódtatásokra a talajt- egyengeti. Mily gazdag segédeszközöknek lenn© birtokában az ipar, ha a gyárosok keresményüket nem vennék oly gyakran a börzére! Lehet-e csodálkozni azon, ha e helyett a kereskedők, iparosok, sőt még a kézművesek csődjeinek nagyrésze is a börzespekulációkra vihető vissza? A mit ott „spekulációnak” neveznek, az voltaképpen egyszerű hazardjáték, s hozzá még gyakran hamis kártyákkal üzött hazardjáték. Sőt gyakran még ennél is rosszabb; mert az, a ki a hazardjátéknál egy pénzdarabot kártyára tesz, pontosan tudja, mit veszíthet; a ki azonban a börzén például határidőre szóló adásvevési szerződést köt, veszteségének nagyságát sohase számíthatja ki. Persze az ember ugyanazon módon nyerhet is, de a rendes vége a dolognak a veszteség, gyakran a teljes tönkrejutás. Nézzétek meg csak azon ismerőseiteket, a kik a börzén játszanak! Ugyan hányan nyertek közülök 10 év alatt valamit? Száz közül alig egy. Mások súlyosan megsebezve sompolyogtak el onnét, némelyeket mint halottakat hordtak ki onnét. Lehet-e ez a dolog közönyös a nép előtt? Bizonyára nem. Mert azok az összegek, melyeket a börzemoloch elnyel, eredetileg a nép által munka útján termeltettek, s melyek természetellenesen mennek veszendőbe, ha egyes börze-királyok kezeiben halmozódnak össze.

Egy gyáros csődjét száz meg száz munkás, szállító és mesterember szenvedti meg. S így nincs már a kenyérkeresetnek egy tere sem, a melyet a börze, a modern zsidók ezen synedriuma, a nép kizsákmányolására hatalmába ne kerített volna. Kifosztja Egyiptomot, a khedivének uzsorakamatokra milliőkat előlegezve; kiszívja hazánkat rentéink konvertálása által; Parisban nem áttolja még a rongyszedőket is nyomorúságos keresetükben megrövidíteni. Annál örvedetesebb dolog az, hogy végre-valahára, úgy látszik, a nagy közönség állandóan távol tartani akarja magát a börzejátóktól. A börze- és zsidó-lapok persze dühöngnek; legjobb szeretnék, ha kivételes rendszabályok által a közönség a börzére lenne hajtva. S valóban nem is lehet rász néven venni nekik ezen őrzöngésüket, mert a börzének nincs is semmi célja, ha a börze-svindlerok csak egymást fosztogatják ki a pénzből. Valódi jótétemény lenne, ha a gimplik száma mind kevesebb lenne, s ha az emberek arra a meggyözödéstre jutnának, hogy a börze csak az az iskola, a hol a nagyok a kicsinyeknek börtöt lenyúzni tanulják. Korunk, a mely oly nagyra van azzal, hogy a játékbarlangokat megszüntette, nem sokáig várhat azzal, hogy a nép jólétét felemészto börzejáték ügyével behatóbban foglalkozzék. Ez is társadalmi reformkérdés és pedig egyike a legsürgösebb kérdéseknék.

*

„Oest. Volksfreund.

A skurczi zsidó rituális gyilkosság.

Még most is rezgésben tartja az európai közönség idegeit a két évvel ezelött végbement tiszá-eszlári dráma, s máris egy újabb zsidó rituális gyilkossági bűnpör van folyamatban, ezúttal ugyan nem a „barbár” Magyarországon, hanem a német kulturáltamban, Poroszországban.

A skurczi eset még január hóban merült ugyan fel, de be

akartuk várni a további fejleményeket, nehogy olvasóinkkal esetleg egy oly tényt közöljünk, a mely utóbb mystifikácziónak derüljön ki.

Most már ez eshetőség elől biztosítva vagyunk, mert a bírósági eljárás a zsidó rituális gyilkosok ellen javában folyamatban van, s remélhetőleg a skurczy eset nem úgy fog végzödni a bíróságok előtt Németországon, mint a hogy végzödött a t.-eszlári per nálunk: a rituális gyilkosság tényének szerencsés eltusolásával.

Az eset, németországi hírlapok tudósításai szerint a következő:

„Egy békeszerető katolikus szabócsalád (a Czybula-család) 14 éves fia, ki január hó 21-én este üveget öblögetett egy majorban, nem ment aznap este haza. Másnap egy fiú egy patak hídja alatt rátalált a 14 éves Czybula Onofrius megcsonkított holttetemére. Az eső folytán a patak megdagadt, minek következtében a fiúnak fel kellett keresni az azon keresztül vezető pallót, a mit különben a patak vizének alacsony állásakor nem kellett volna cselekednie. Az észlelteket megsürgönyözték Danczigba, de a vizsgálóbíró és az orvosok csakis 25-én érkeztek meg. A fiú torka keresztül volt vágva és az egyik orvos, dr. Merner állítása szerint a tettesek közül az egyik hátrahajtotta a fiú fejét, míg a másik keresztülmetszette a nyakát. A hulla halántékain is találtak vágást, s a holttetem mellét is megnyitották a tettesek, de abból semmi belrészt nem vettek ki. A felkaron fegyverrel ejtett vágást észleltek, s a lapoczkák tökéletesen hiányoztak.

– Ezt nem a zsidók cselekedték – bizonyítgatá az orvos, ki maga is zsidó, – hanem ezt egy hentesnek kellett cselekednie.

A zsidó orvos azt is kijelenté nyilvánosan, hogy a gyilkosság nem hajthatatott a szabadban végre, hanem zárt ajtók mögött kellett annak világítás mellett végbemennie. – Egyedül a katolikus lelkésznek köszönhető, hogy a zsidóknak nem történt semmi bajuk.

Az ekközben beidézett Josefsohn zsidó 18-19 éves és rongyszedésből él. Hír szerint Josefsohn kenyéririgységből gyilkolta volna meg Czybula Onofriust, de bebizonyult, hogy Czybula sohasem foglalkozott rongyszedéssel. Josefsohn atyja lókupecz. A stargardi zsinagógában 26-án elfogott Josefsohn hüvelykujján harapásból eredt seb van, melyről ő azt mondja, hogy az egy kocsi feldülése alkalmából származik; az elfogott alibijét sem tudja beigazolni.

Bossenál, a skurczy zsidó mészárosnál a második vagy harmadik napon házmotózás tartatott, mely alkalommal egy hordó vér konfiskáltatott el és ezt Danczigba küldték. Bosse szobalánya a véres tett elkövetése éjjelén lakodalomban volt, s onnan hazatérve nem bocsátatott be a házba.

Az elkobzott hordó vér, melyről a zsidó mészáros azt állította, hogy lóvér, a görcsövi vizsgálat folyamán embervérnek bizonyult. Josefsohn már bevallotta, hogy a fiút ő gyilkolta meg és azt állítja, hogy ezt boszúból tette. Az is konstatálva van már, hogy a meggyilkolt fiú vére minden esetre a még élő testből csapoltatott le.

A vizsgálat folyik; az ingerültség ama vidéken leirhatatlan.”

Legújabbban pedig a drezdai „Deutsche Refom” a következőket írja:

„A skurczi rituális gyilkosság ügyében lassan halad a bírói vizsgálat. Különb en ezt már megszoktuk. Valahányszor csak zsidóról van szó, zsidók a vádlottak, a fenyítő eljárás rendszerint jellemző csigalassúsággal szokott haladni.

Nem tesz semmit. A mi késik, nem múlik. Mi azért éber en fogjuk kísérni e gyalázatos gyilkosság minden egyes részletét, s időről-időre kimerítő tudósítással fogunk olvasó-közönségünknek szolgálni.

Az ügyről most a következő részleteket közölhetjük:

A tanúk, kik Josephsohn zsidót a büntett végrehajtásának estéjén ama hely közelében látták, hol később a zsidó rituális czélokra prepavált holttestet megtaláltak, *esküvél* erősítik meg vallomásaikat. E vallomás szerint Josephsohn, mint már írtuk, a hátán egy nehéz, tömött zsákot vitt. A zsákban valószínűleg a kannibáli kegyetlenséggel lemészárolt Czybula nevű fiú holtteste volt.

Hogy Josephsohnnak büntársai is vannak, az kétségtelen, és hogy a gyilkos zsidó „felsőbb megbízásból” hajtotta végre a véres tettet, az is mind valószínűbbé válik.

Skurczban egyébiránt az egész lakosság meg van győződve, hogy itt a tiszta-eszlári esethez hasonló rituális gyilkossággal áll szemben. A nép rendkívül izgatott s nem lehetetlen, hogy, ha a már fogságban lévő vádlottak felmentetnének, komoly zavargások törnének ki a városban.

Ugyanezen ügyben jelentik Skurczból márczius 23-iki kelettel, hogy az nap a rendőrség ismét két zsidókereskedőt, az idősebb és ifjabb Bosset, fontos gyanúokok alapján elfogta és bezárlította a stargardi törvényszékhez. A rendőrségnek nagy erőfeszítésébe került az elfogott zsidókat megmenteni a nép dühétől, mely őket ott helyben megakarta lynchelni.

Az idősb Bossera azt vallják a tanúk, hogy az ő házában történt volna a rituális gyilkosság. Ezt megerősíti azon körülmény, hogy Bosse birtokán kivájtott és aztán tűzbe dobott egy egészen új sövényt, melyen, vérnymok látszottak.

A vizsgálat folyamán olyan kompromittáló adatok merülnek fel folyton, hogy közelebbre ismét több zsidó elfogatása van kilátásba helyezve.

De másrészt a város lakosságát rendkívül megotránkoztatá az eljáró törvényszék azon különös intézkedése, hogy a legyilkolt áldozat hullájának orvosrendőri bonczolásához egy dr. Merner nevű egészségügyi tanácsost is meghívott. Mindenesetre helyesebb lett volna, ha e kényes gyilkossági ügyben egyáltalában nem engedték volna meg, hogy érdekelt felek, zsidók is belemártsák magukat, ha mindjárt hivatali esküjük biztosítékot képez is pártatlanságuk tekintetében (?) Zsidó zsidó marad, ha tízszer kikeresztelkedik vagy százszor tesz le hivatali esküt is!

Egyébiránt a vizsgálat helyes irányban halad mind előbbre, hogy remélhetőleg nemsokára már tisztában lesz a törvényszék az egész rituális gyilkossági ügygyel. Az eddigi adatok igen terhelők a vádlottakra nézve, úgy hogy elítéltetésök csaknem kétségtelen.

Ideje is volna, hogy egyszer már lelepleznék a zsidókat, kik konokul tagadják, hogy keresztény vér szükséges vallási rítusukhoz, mégis

minden évben, ép a zsidó húsvéti ünnepek közeledtével, tűnnek el rejtélyesebbnél-rejtélyesebb módon a keresztény gyermekek s ártatlan leánykák!”

Milyen a zsidó, ha kikeresztelkedik is?

A „Vásárhelyi Közlöny” helybeli lap 1884. márczius 23-ikán megjelent 12-ik számában oly újdonsági cikk jelent meg, melyről, a zsidóságra nézve jellemző voltánál fogva nem mulaszthatom el t. szerkesztő úr becses röpiratát is értesíteni, hogy az antisemiták között egy újabb adattal erősbödjék az a meggyőződés: a zsidó csak zsidó marad, ha kikeresztelkedik is.

Egy helybeli zsidó, ki ügyvéd is, s magát az értelmesebb osztályhoz szeretné számíttatni, mert vele született, és sem vízmosás, sem téglá-, vagy bot-dörgölés által sem külsejéről sem belsejéről le nem csi-szolható, öröklött hajlamaiból folyólag csak érdeket hajhászó ötlete úgy hozta magával: családjával együtt megjelent a helybeli plébániai hivatalnál, a hol azon óhaját színelte az illető lelkész úrnak, hogy ő, mivel meggyőződése (?) (értsd a rebachot) sarkalja: át akar térni a róm. kath. vallás kebelébe.

Az előzetes vallásos oktatás után, melynek folyamában alkalma volt az illető lelkész úrnak meggyőződést szerezni arról, hogy mily nagy szerencse (?) éri az egyházat kikeresztelkedése által: következett a keresztelési szertartás, mely roppant néptömeg bámulása, s a zsidógyerekek sikoltozásai között meg is történt.

Midőn meghallotta ezt a helybeli zsidó hitközség, látszólagos bosszút színlelt, s színlel jelenleg is az elpártolt hitsorsosok ellen; boszúját azonban nem elégíthetné ki máskép, minthogy a zsidó hitközség kebelében levő „Chewra Kadisah” jótékonyágokat is gyakorolni szokott (?) egylet tagjai közül egyszerűen kitorölte.

Éppen ezen egylet legközelebbi választmányi ülésén merültek fel oly jelenségek, melyeket a zsidóságra nézve jellemző voltuknál fogva megjegyzés nélkül nem hagyhatok. Ugyanis a kikeresztelkedett zsidó, mivel érdeke úgy kívánja, áttér ugyan a róm. kath. vallásra, de azért testestől-lelkestől zsidó egyházának tagja, s a rebachnak tartós híve óhajt maradni, s ezen ragaszkodásának az említett egylet legközelebbi ülésén is kifejezést adott hitsorsosai előtt az által, hogy bár a tagsági díj meglehetősen összeg, azt kifizetni hajlandó lett volna, s továbbra is az egylet tagja akart maradni, sőt tetemes összeget ajánlott az egylet pénztára gyarapítására.

De jellemző az egylet eljárása az összes zsidóságra nézve is, mert egy újabb bizonyítékát szolgáltatva kapzsiságának. A kikeresztelkedett zsidó, ki vallást csak színleg változtatott, hogy a nagy közönség sze'mébe port hintve mint ügyvéd a keresztény lakosságot pereivel magához édesgesse: szintén csak rebachra számított, de hogy a zsidó vallásfelekezet között is megtartsa a rebachot – mennyiben a „Chewra Kadisah” egyletből a tagokra haszon járul – tényleg csak zsidó maradt, annyival is inkább, mert ha azon egyletből kilép, a már befizetett tagsági díjakat elveszíti.

A „Chewra Kadisah” egylet tagjai pedig bár jól tudják, hogy a

színelg vallást cserélt kikeresztelkedett zsidó manipuláció tekintetében s a kereszténység megrontása körül még náluknál is nagyobb zsidó, mégis, hogy ők még nagyobb haszonban részesülhessenek, s a kikeresztelkedett zsidó által élvezett haszon a kevesebb tagok között osztassék fel: a tagok közül ez egy tagot kitörölték.

Az elősorolt tény jelentéktelen ugyan, a szereplők pedig jól ösmert patentírozott zsidók, elannyira, hogy szóra sem érdemesek. Szavunkat nem is a zsidók miatt emeljük fel, tudván azt, hogy a szerecsent hiába mossák, csak fekete marad, s minden kétségen kívül áll, hogy a zsidók úgy másutt, mint Magyarországon a kereszténységgel nem assimilálhatók.

Szóba hoztuk e tárgyat azon elfogult, buta, és az Orruknál tovább nem látó zsidó-barátok vagy ál-zsidó-barátok miatt, kik elég arcátlanok vagy butaságuk vagy érdeküknél fogva zsidók mellett a törvényhozás különböző fázisainál mindig és mindig, habár tapintatlanul szót emelni. Vegyenek okulást, s tudják meg, hogy a ki következtetni jól akar, vagy tud, az kisebb dolgokról von következtetést nagyobbakra, s ha ezt megfigyelik, meggyőződnek, hogy igaz.

H.-M.-Vásárhely, 1884. márczius 23-án.

Tarjáni.

Egy okmány a régi jó időkből.

A „Hazánk és Külföld” harmadik évfolyamát olvasgatva, 1867. december 5-én kelt 49. számában közölve találtam a .b. Perényi család nagy-szöllősi levéltárából egy zsidók elleni érdekes szerződést. Bátor vagyok ez okirat szövegét azon reményben közleni, hogy talán a „12 Rőpiratban” felhasználható leszen.

Az okirat következőleg hangzik:

Kívülről: „Az Méltgos Famíliának Pactuma az iránt, hogy az Ugocsa Jóságban sehol zsidó ne tartassék, sub vinculo Flor. 100.” (100 frt birság alatt.)

Beltartalma a következő:

„Mü alább megírtak adgyuk tuttára mindeneknek kiknek illik, ezen levelünknek rendiben, hogy mü meg egyezett akaratul, közönségesen, álandó képpen, megmásolhatlanul végezzük, hogy a dato praesentium (mai naptól) ezen Nemes Ugocsa Vármegyében levő jószágainkban, mind túl az Tiszán, s mind pediglen innen zsidót nem tartunk aunyivalis inkább semmiféle korcsmánkat nekiek árendában nem adgyuk, most pediglen az kiknek közzülünk Zsidói vadnak, ez mai napságtul fogvást tovább meg nem szenvedgyük, hanem kiadunk rajtok. Vásár alkalmatosságokkal is s úgy vásáron kívül akár mikor is sem Jobbágyainknak, sem Szolágainknak, sem semmiféle embereknek sem fizetésért, sem jó akaratért, sem ajánlásért, sem szép szóért, semmiféle kigondolható korcsmánkat nem engedgyük, nem csak itt Szöllösön, hanem az egész Jóságainkban. Az Falukon is, úgy itt az városon mikor az urak korcsmája leszen, csak Iczével is nem leszen szabad pálinkát árulni az Zsidóságnak.

Mivel pediglen az Jóságainkban idegen kompossessorök is vadnak, s ha ellenkezőt elkövetnének, az ellen költségünket, fáradságunkat folytattyuk ezen dolognak kivitelét. Meljnek meg tartására obligáljuk magunkat és maradékunkat örökösen sub vinculo Centum f. ung. toties quoties

(annyiszor, mennyiszor 100 magyar forint bírság mellett,) és mely száz forintokat az Méltóságos Família az meg nem álo félnek Jószágibul via Liquidid disumalhassa. Melyről adtuk ezen contractualis levelünket. Dat. in oppidó Nagy Szöllős Die 4. 7-bris 1723. (Kelt N.-Szöllősön, 1723 Sept. 4-dikén) Pereny Miklós m. p., Pereny Imre m. p., Perény Farkas m. p., Perényi András! Iffiabb Perényi Imre m. p., Iffiabb Perényi Zsigmond m. p., Perényi Pál m. p.”

Közli: B. A.

Egyről másról B. megyében.

A „12 Röpirat” 6-ik füzetében közlöttek pótlására, illetőleg befejezésül, nem hagyhatom említés nélkül azt, miszerint a panasztevők kérelme azon indokolással utasított el, hogy a kérdéses híd építését tervezett tisztviselőkről a panaszlott visszaélés elkövetése fel nem tehető. Mire nézve az a szerény megjegyzésem, hogy valóban nem tehető fel, de csakis a zsidók és a zsidóbarátok nézete szerint.

Ámde kísérjük csak figyelemmel a sémita faj életének minden mozzanatát s lehetetlen azon meggyőződésre nem jutnunk, hogy igenis feltehető róluk és pártolóiokról számtalan visszaélés; mely feltevésünkben hogy nem csalódtunk és nem csalódunk: igazolják több megtörtént esetek.

Íme itt sorolok elő néhány – a sémiták és filosemiták nézete szerint – fel nem tehető és mégis megtörtént apróságot:

B . . . községen keresztül főleg a téli hónapokban többször történik fa-szállítás a vevők részére és kárára; kárára – mondom – azért, mivel a szekeresek a pálinkás zsidó boltja előtt haladván el, ott rendszeren megállanak, s ott egy-két pohár pálinkáért a szállítandó fát megdézsmálják. – Egy ilyen lopás és orgazdaságnak egy alkalommal véletlenül mi is szemtanúi voltunk, a midőn a fuvaros, fával megrakott szekérét a községházától nem messze lakó zsidó árendás előtt megállítá, s néhány pohár pálinkáért több nagy hasáb fát fényes nappal a szekérről a júdás udvarára bevinni akart. Ebben azonban most az egyszer meggátoltatott, a mennyiben a községi jegyző odaizent a zsidóhoz, hogy az ilyen orgazdaságtól különbeni feljelentés terhe alatt óvakodjék.

Megemlítésre méltó, hogy a fa épen a szomszéd városban lakó segédszolgabíróhoz volt szállítandó, ki az orgazda-zsidó miatt teljes helyett megdézsmált ölet kapott volna.

Egy másik eset K . . . községben történt, a hol épen a fentebb említett tisztviselő a regálé-bérlővel (zsidó) együtt sértették meg a község kurta-korcsmáltatási jogát.

K . . . község ugyanis az év szeptember 29-étől december 25-ig terjedő korcsmáltatási jogát rendszeres kihirdetés után árverés útján egy községbeli kereszténynek haszonbérbe adta; mit midőn az eladáskor ott-hon nem volt zsidó albérlő megtudott, átszaladt T ... re a főbérlőhöz s azt hazudta neki, hogy az árverés szabályszerűen kihirdetve nem volt, ő arról mit sem tudott s e miatt nem jelenhetett meg az árverésen. E hazugságot a főbérlő írásban beadta saját nevében az említett tisztviselőhöz, ki hübele-Balázs módjára mint az illető főbérlőnek barátja, annak kocsiján azonnal kijött K . . . községbe, ott a községi bírót – kinek nyelvét nem érti, – maga elé hívatta, s az érdeklött zsidó bérlő tolmá-

csolása mellett kérdezé tőle, hogy az árverés a községben szabályszerűég ki volt-e hirdetve? – Nagyon természetes, hogy a zsidó – a vizet saját malmára hajtandó – úgy tolmácsolt, mikép a bíró a szabályszerű hírdetésnek meg nem történtét beösmerte.

Következett a határozat, mely szerint „az első árverés megsemmisítetik, s annak újból leendő megtartására – gondolva de ki nem írva „a zsidó javára” – körjegyző vagy megbízottja utasítatik.”

Az árverés tehát újból meg lett tartva, s alig levén árverelők, a kurtát az albérlő-zsidó vette bérbe az előbbi összegnél pár forinttal többért.

Ez ugyan – habár csekély is – a községre nézve haszon; de mit ér a csekély haszon ott, a hol egy erkölcsi testület joga sértetik s a törvény kijátszatik; mert a megsemmisítés nem volt jogos azért, mivel az egészen másik községben lakó főbérlő saját nevében tette a panaszt, a ki erre illetékes annál kevésbé lehetett, mivel a községben albérlőt tart, a hol a hirdetés megtörtént, valamint az árverés a szakaszban, tehát T ... n is törvényes időn belül köröztetett, T ... re dobolás végezté átmenni pedig a k . . . i dobos csak nem köteles!? . . . Továbbá a községi főbíró kihallgatásánál az illető tisztviselőnek nem kellett volna a panaszt tevő zsidrákot tolmácsul használni.

Közleményemet egy csalási eset megemlítésével fejezem be, mely V . . . sz. kir. városban történt, s a hol ilyen csalás csaknem nyilvánosan üzetik a zsidók által.

G . . . J . . . nevű községi jegyző több métermázsza búzát volt eladandó, melyet a mindenütt elől halászó zsidók egyike vett meg, s midőn ez az utolsó zsákot mázsálta, hirtelen ott termett egy rendőri közeg, ki a jakheczet jól leszidván figyelmezteté az eladót, hogy a szemtelen a hídmérleg egy szegének kivétele mellett mily nagy csalást akart elkövetni, sokkal kisebbnek tűnven fel a gabona súlya a valódinál ily eljárása mellett. – A zsidónak az összes gabonát újra és most már rendesen kellett mérnie a rendőri közeg jelenlétében, a ki eladónak ígérte, hogy a csalót feljelentendi; de hogy ez megtörtént-e? ma sem tudunk róla semmit. – Ki tudja, váljon nem simította-e el a zsidó ezen dolgot is!?

Különbén a nevezett helyen számtalan hasonló csalás történik; sőt a zsidók a vevők előtt páratlan szemtelenséggel nyilvánítják, hogy attól, kit megcsalni nem tudnak, nem vásárolnak semmit.

Nincs tehát miért pártolni a zsidót, mert nyilvánosan úzött s meg nem büntetett szennyes tetteikről bőséges statisztikát lehetne összeállítani.

Justus.

Irodalom.

»Hiteles zsidó káté» cím alatt egy igen érdekes munka jelent meg Zimándy Ignác török-bálinti plébánostól, az antisemita-párt képviselő-jelöltjétől a nyitramegyei szeniczi választókerületben. Ára 2 frt. Megrendelhető a szerzőnél.

A nagyérdékű műből jövő számunk hosszabb mutatványt fog közölni.

Beküldetett: Das Judenthum im Staate, von Oskar Bräutigam. Berlin, Anhalt-Strasse 17.

E füzetben egyebek közt ezeket olvassuk: „A zsidóság az emancipációt arra használta fel, hogy magát zsidó talmudi kizárólagosságában megerősítse, a mely kizárólagosság most már a zsidókérdés alakjában mint egy súlyos csapás nehezedik népünkre. Mi marad más hátra, mint hogy a zsidóknak ezt kell hogy mondjuk: „Ti nem tartottátok meg a szerződést, nem teljesítettétek a feltételeket, melyek az egyenjogúság előfeltételét képezték; ellenkezőleg, ti kizárólagosságokat minden tekintetben nemcsak fentartottátok, hanem még mindinkább erősíteni is törekedtetek, e czélból még az „Alliance Israelite”-t is megalapítottátok, s ezzel önmagatok felett ítéletet mondtatok: a magatok által választott kizárólagosságnak kell hogy következménye legyen *kizárólagos különállások az államban.*”

Beküldetett: „Enthüllung der Judäisch- Talmudisch - Babilonischen Geheimnisse”, herausgegeben von J. Chr. geb. Flick. I. Heft. Cassel 1883. Zu beziehen durch Th. Bickhardt.

A füzetből idézzük a következőket:

„Oh bár minden kereszténynek kinyílnának a szemei és a zsidóveszélyt ne vennék oly könnyen, mert az elvetemültség eredettől fogva vérükben van a zsidóknak és azt másokra átviszik. A hol Izrael föllép, ott mások tönkremennek, fejedelmek és népek pusztultak már el Izrael által. Az erkölcstelenség ősidőktől fogva Judának legjobb barátnéja volt, mert csak akkor, ha minden ember bűnökben fetreng, csak akkor várják ők főleg megváltásukat, melyet e szavak: *kulau phajov* (mind bűnösök) jelentenek. Lehmann rabinus, „Israelit” című újságának 1883-ik évi 5-ik számában egy cikket írt, a melyben ezt mondja: „Semmisítsünk meg minden létezőt, romboljunk szét minden társadalmi rendet, államot és egyházat, családot és házasságot, és hagyjuk a jövőnő nemzedéknek a zürzavarból egy új világot teremteni.”

Ezek igazi zsidó elvek: mindent elpusztítani és megsemmisíteni. Kik legfőképp az okai Oroszország siralmas helyzetének? Épen a tömérdek zsidó. Ugyanők idézték elő *Lengyelország bukását is*, és minden népcsenevészik, a hol ők elharapóznak.

Jelen füzetünk szerkesztőségi része a szokott időpont előtt, már f. hó 5-kén befejeztetett, s így az expedíció is sokkal korábban eszközöltetett.

